De nieuwe Harleveense doedel-sak

kweelende boere-deunen, minne-klagten, harders-zangen , drinkliederen, en klugten. Alle op bekende voysen

Casper van Regten

bron
Casper van Regten, *De nieuwe Harleveense doedel-sak, kweelende boere-deunen, minne-klagten, harders-zangen , drinkliederen, en klugten. Alle op bekende voysen*. Jacobus van Egmont, Amsterdam 1721

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/regt007nieu01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

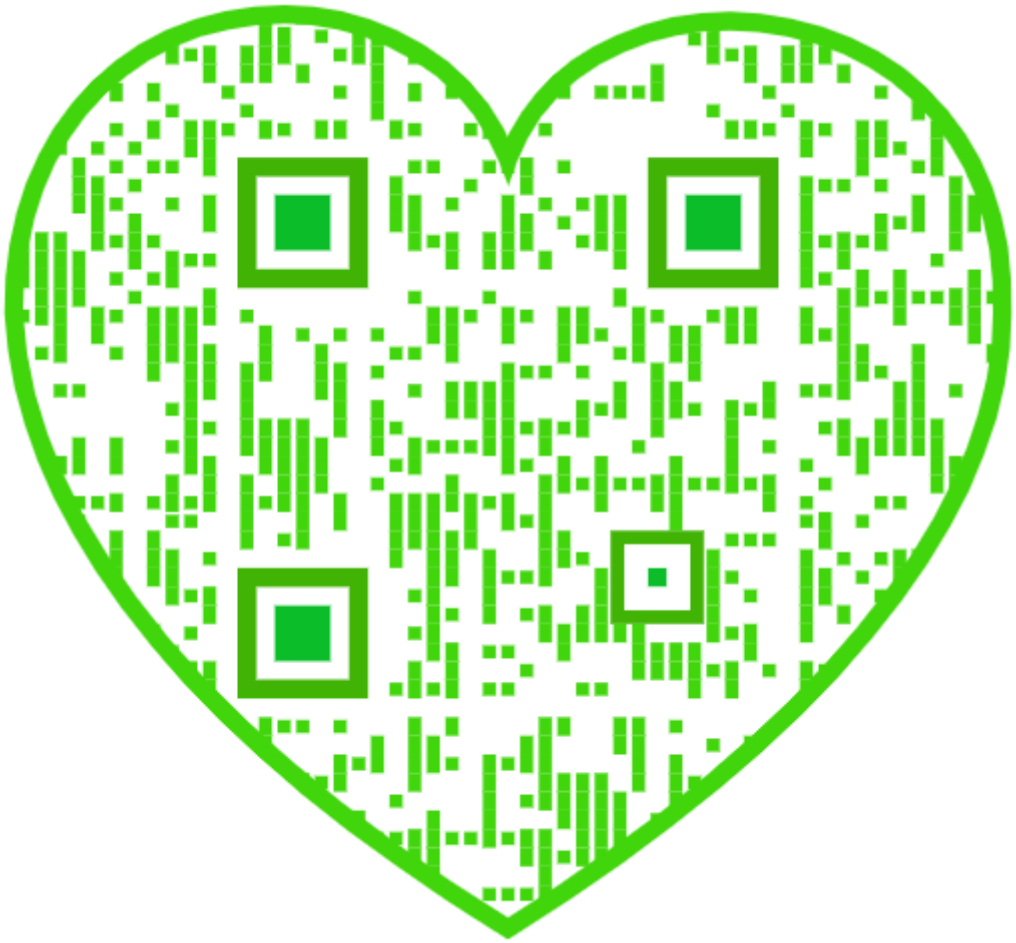

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

Opdragt aan J. V. D. V.

Aardig kwantje, waarde vrind,
Die de snakery bemind,
En die lust schept in Gezangen,
Dog meest als ze Boertig zyn;
Zing dees Prullen eens van myn,
Die ‘k hoop dat gy zult ontfangen,
‘k Draag ze met eerbiedigheyd
Aan u op; ‘k zal zyn verbleyd
(ô Snaakje van alle Snaaken!)
Zo gy ze trouwelyk bewaard
Voor de Nyt, die heel ontaard
Van Deugd is, haar Gal zal braaken,

Dog stoor u niet eens daar aan,
Schoon men in deez' weynig blaân,
Niet veel geestigs weet te vinden;
'k Zal verblyd zyn, als de Ieugd
Maar een weynigje verheugd
Hier in, en 't zal myn verbinden
Om in 't kort wat anders weêr
Op te dissen, daar 'k als eer
De jeugt zal alleenig nooden,
Want een oude knorrepot
Die noode ik niet, wyl die tot
De keel verzaat is van Gooden
Lekkerny, en niet als knort
En hoeft, neen, de jonkheyt port
Myn yver, ô *Van Der Velden!*
Ontfangd nu van myn deez' gift,
Lach om Momus, schoon hy zift,
Zulks doet hy de beste Helden,
Lees of Zing zo 't u behaagd,
Vorders blyf ik ongevraagt.

VE. Vriend
K. van Regten.

De Nieuwe Harleveense Doedel-zak, Kweelende Boere-Deunen, Minne-Klagten, Herders-Zangen, Drink-Liederen, en Klugten. *Harleveense Boere Vryagie, Tusschen Fobbert en Pleuntje.*

Stem: Waarom verlaat je myn? &c.

Fobberd.
Goejen Morregen Pleun,
Ag! Harleveense Meysjen
Goejen Morregen Pleun,
Hier komt een Boere Seun,
Die graag van u wou hooren,
Of gy, ô waarde Meyd,
Wou zyn myn uytverkooren,
Wyl ge in mijn zinne leyd.

Pleuntje.
Loop Fobbert met die praat,
Voor honderd duysend Nikkers,
Loop Fobbert met die praat,
By Heyntje of zyn maat.
Ik moet nog Turref trappen,
En gy moet Baggeren vrind,
Hou op met ydel klappen,
En soek een die u mind.

Fobbert.
ô Pronk van Harleveen!
En schoonste der Boerinnen,
ô Pronk van Harleveen!
Die ik bemin alleen,
Ey wilt het Trappen staaken,
En praat met myn nog wat,
Want gy kunt myn vermaaken,
Ag! lieve kleutergat.

Pleuntje
Nog eens ik heb geen tyd,
Bruy vry na Treyntje Kreelis,
Nog eens ik heb geen tyd,
Wyl ik met groote vlyt,
Van daag moet arrebeijen
Voor geld en goeije loon
‘t Is nu geen tyd van Vreijen,
dat sweer ik by de Goôn.

Fobbert.
Schaap uyt, ô krulle bol,
En luyster na mijn reeden,
Schaap uyt, ô krulle bol!
Veel sagter als een Mol.
Myn Oom is reeds gesturven
Ik heb zyn geld en schat,
Zyn Schuuren, en zyn Turven,
En alles wat hy had.

Dus kunt gy worden ryk,
Zo gy myn wild beminnen,
Dus kunt gy worden ryk,
Nu myn Oom is een Lyk,
Hy waar beget een Scheepen,
In ‘t Dorp van Harleveen.
De dood heeft hem gegreepen,
Ik erf zijn goed alleen.

Pleuntje.
Ik staa gelyk verstomt,
Door ‘t geen gy komt vertellen,
Ik staa gelyk verstomd,
Door ‘t geen dat gy bromd,
Heeft die Man zo veel schyven
Gewonnen in zyn tyd,
Die hy aan u laat blyven,
Wyl gy alleenig zyt.

Fobbert.
ô Ia! aanvallig Beeld!
Ik wil het u eens noemen,
ô Ia! aanvallig Beeld!
Indien ‘t u niet verveeld,
Voor eerst sag ik zyn Boeken,
Pleysierig voor de Ieugd,
Die ik eens door ging soeken,
Wyl zy my baarde vreugd.
Histories van Orson,
En Valentyn ook meeden,
Histories van Orson,
Hoor wat ik daer nog von,
De Ridder met zijn Swaantjen,
En ook van Ian de Plug,
En ook het Boeck van ‘t Haantjen,
Dat ik las wonder vlug.

Daar na keek ik zijn kas,
Verzien met heel veel Linnen,
Daar na keek ik zyn kas,
Daar by een Kante das,
Daar Oom altyd meê prykten,
Wen hy sat in den Raad,
En als hy ‘t Vonnis strykten,
Van ‘t een of ‘t ander kwaat.
Een Broek van Karmosyn,
Bezet rontom met Franjen,
Een Broek met Karmosyn,
So sagt als fyn Satyn,
En nog een Tabaks-doosje,
die nog ley vol Tabak,
Beziet hem eens mijn troosje,
Ik draag hem in mijn Sak.

Pleuntje.
‘t Is alles even fraay,
ô Vrind! je bent gelukkig,
‘t Is alles even fraay,
Dat gy Erft van die Paap.

Fobbert.
Ik sal nog meerder noemen,
Wat hy nog heeft bewaard,
Voor myn wel waard te roemen,
Een Waagen met een Paard.
Drie Schuuren vol met Turf;

Pleuntje.
Nou Fobbert wil niet jokken,
Drie Schuuren vol met Turf,
Ik seg hou toe je murf.

Fobbert.
ô Lief dat ‘s niet met allen,
Ik heb beget nog meer,
dat sweer ik sonder mallen,
By een Rotte Suyker Peer.

Ik von by Peetjes Goet,
Veel Flepjes en veel Kraagjes,
Ik von by Peetjes goed,
Al ‘t geen de lusten voet,
Magaaije blaauwe Rokken,
Neerstikken groot en klyn,
Drie Bedden zonder jokken,
Die sonder Veeren zyn.
Dus geeft aan my ‘t Iawoord,
Al ‘t goed wil ik u schenken,
Dus geeft aan my ‘t Iawoord,
Wyl gy myn Siel bekoord,
Gy bent bevryd van werken,
En werd ryk door de Trouw,
Laat ik u gunst bemerken,
Gy werd een Ryke Vrouw.

Pleuntje.
Wel Fobberd ik wil ras,
Mijn in den Egt verbinden,
Wel Fobbert ik wil ras,
Mijn verbinden op dit pas.

Fobbert.
Ontvang dees trou beminden,
En ga na Harleveen,
Daar men ons zal Verbinden,
Schap uyt met Turf treen,

Besluyt

Kom Boeren al den bruy,
Van Harleveen maak Vreugden,
Kom Boeten al den bruy,
Toont dat je niet bent luy,
Maer wil dit Paar versieren,
En stroy het Bruylofs Bedt,
Ia wil dees Bruyloft vieren,
Sa de Vreugd in toy geset.

Boere Vryagie Tusschen Koen en Neeltje.

Stem: Ik groet u schoone Silvia geprezen.

Koentjen een snaak kwam by zyn Neeltjen Vreijen,
Ag! schoonheyt sprak hy die ‘k so wel mag leijen,
Weet Koentjen waarde Meyt,
Heeft zyn sinnen vast geleyt,
Op u ô waarde! Neeltjen vol bevalligheyt,
Waar door ik ben gewont,
Maakt mijn dog weer gesont.
Met u Purperde Lipjes en u Rode Mont.

Neeltje.
Wel Koen je bent een raare Snaak in ‘t Praten,
Maar weet dat ik de trou altijt fel haaten,
Daarom ga dog van mijn,
Vermits ik blijf alleyn,
Bent gy gewont soekt by een ander Medecijn,
Ik min de vrye staat,
Die ‘t al te bove gaat,
En lach om een Minnaar sijn geyle lose praat.

Koen.
Ag lieve Neel wil tog so straf niet weesen,
Ik kies u voor mijn Bruytjen uyt geleesen,
Dus sal ik eer niet gaan,
Voor ik eerst heb verstaan,
Dat ik u dienaar ben waar voor gy mijn neemt aan,
Ag alder waardste Maagt,
Die in u voorhooft draagt,
Twe kijkertjes war door gy mijn alleen behaagt.

Neel.
Nou Koentje wil mijn schoonheyt so niet Roemen,

Koen.
Volmaaktste beelt ‘k mag u nog schoonder noemen,
Wijl u helder gesigt, Gestaag schiet Schigt op Schigt,
Waar voor dat selfs de alder koelste Minnaar zwigt,
Ag Neel toon mijn Gena,
Eer ik door mijn verga,
Gy kunt mijn pijn genesen met het woortje ja.

Neel.
Ag Koen seg mijn wat soude wy beginnen,
Wen wy getrout sijn wilt u wel versinnen?
De tyjen die sijn slegt,
Daarom bedenk u Regt,
‘t Is Aremoe in ‘t ent wanneer men in den Egt,
Niet weet ô waarde! Koen,
Wat men voor d’kost sel doen,
Al die Getrout wil sijn moet voor het kosje Bloen.

Koen.
Ag alderschoonste wil daar het minst voor sorgen,
Ik ben de grootste Turref Boer naast Iorgen,
Ia hier is tot Kulstaart,
Geen Boer die so veel gaart,
Als ik o waarde Neeltjen! laat ons sijn gespaart,
Ik ga niet na de Stat,
Of ik win veel Gelt en Schat,
Laat ik u Man dan zyn o Ciersel van dit Pat.

Neel.
Wel aan ik ben gereete met u te trouwen,
Wen gy myn als een Man kan onderhouwen.

Koen.
ô Ia mijn Lieve Neel dat zweer ik by mijn keel,
Daar is op trou twee Knollen beyde sonder steel,
En nog een Wortel net, ô Bloet wat is ‘t een Pret,
Als van twee Liefjes wert de Vreugt in top geset.

Boere-Zang Tusschen Koen en Leysje.

Voys: ‘t Is nu ruym vyf Iaar geleden.

Koen.
Pronk en schoonsten der Boerinnen,
‘k Groet u met een Morgen Groet,
Wijl gy waardig bent te minnen,
Door u schoonheyt die mijn doet
Leyen een gestaage pijn,
En gy kunt mijn hulpster sijn.

Leysje.
Loop jou Regte jonge Kinkel,
Alias een Groote sot,
Lange Kwibus Scharreminkel,
Waardig dat elk met u spot,
Speel nog wat met knikkers Maat,
Eer je nog van ‘t vrye praat.

Koen.
Leysje ‘k ben al twintig Iaaren,
En dat is bekwaamje teyt,
Voor een jonkman om te paaren,
Ey wees dog so kwaat niet Meyt,
‘k Sal u dienen waar ik kan,
Als ik ben u egte Man.

Leysje.
Hoor al kanje nog so praaten,
Nog heb ik geen sin in jou,
Daarom kan u praat niet baaten,

En ik wil noyt sijn een vrou,
Van een kwant al waar ik mee,
Niet sou derven gaan na Stee.
  Neen ik moet een kittig kwantje,
Aardig en heel wonder Rap,
Want ik hou veel van een trantje,
Eet jy seeve jaar nog Pap,
En soek ‘er dan een o Koen!
Die braaf Plaaten heeft of Poen.
  Met so ging sy heene stappen,
Maar Koen waar niet wel te vreen,
Want hy ging aanstonts aan ‘t nappen,
Ia hy soop hem vol so ‘k meen,
Ik wil nu niet sijn in ly,
Sprak hy om die Fortse pry.

Zang op Phillis Schoonheyd.

Op een Nieuwe Voys.

Ag waarde Philis wilt gy mijn,
Nog langer met u wreetheyt plaagen,
So moet ik door de minne pijn,
  Nog sterven,
Mijn Oogen sijn puer blint door ‘t klaagen,
En door de Rampen dien ik ly,
Ag! toont Medoogentheyt aan my.
  Ik ben gewont door u gesigt,
En door u tooverende Lonken,
Daar Cupido met Schigt op Schigt,
  En pijltjes,
Die Fel de Minnaars kan ontvonken,
Vermits u Oogjes so vol Glants,
Verdooft de Son aan ‘s Hemels trants,

Daar by u Koontjes die so schoon,
Versiert sijn met een Beemt van Roosen,
Gy tart de Moeder van de Goôn,
Der liefden,
Vermits sy noyt so schoon kan Bloosen,
Als gy volmaaksten die mijn hert,
Doet lyjen een gestaage smert.
U lipjes daar ‘t koeraal voor wijkt,
Waar op twee Karsjes weeld’rig groeijen,
Sijn met een Nekter Dau verrijkt,
Dat Geurig,
En lief’lik dar koomt over vloeijen,
U tong waar mee gy Deftig spreekt,
Ciceroos Roem en Glantsen Breekt.
Daar by geeft die zoo’n soet geluyt,
So dra gy u begeeft tot ‘t singen,
Dat yder roep vry Borstig uyt,
Die ‘t hooren,
U stem kan aan den Heemel dringen,
Ag! Philis die elkeen het oor,
Vermaakt, en Bouwt door sang een koor,
U Tantjes wit als Elpenbeen,
U halsje wit die tart de Swanen,
Daar by u Borsjes net besneen,
Die Blanker
Als Sneeuw of als Albastert staanen,
Twee Teepeltjes een purp’re Kleur,
Begaaft met aangename Geur.
U blanke Armen en nog meer,
Versieren u volmaakte handen,
Met nette Vingertjes die teer,
En Poesel,
Ons in heete minne Vier doen Branden,
En konstig speelen met de Naalt,
Dat Medusa ‘er selfs op praalt.

Net van Schouders, en net van Rug,
Daar by so bent gy wonder vaardig,
Ia wel als Attelant so vlug,
In ‘t Loopen,
Ag wier ik eens u schoonheyt waardig,
Vermits u schoonheyt so vol Deugt,
Mijn hert en ook mijn Siel verheugt,
Minerva tart gy in ‘t Verstant,
Een tweede Hero die voor deesen
Een pronkje waar van Griekelant,
Aurora in haar
Glansen en lieflijk weesen,
Diaan tart gy in sedigheyt,
Met Regt gy Puyk der maagden zyt.
Dat Paris u eens hat gesien,
Hy had aan u de vrugt geschonken,
Vermits u schoonheyt hem allien,
Sou dwingen,
Wijl hy door liefden sou ontvonken,
‘k seg gy verkreeg de Goude vrugt,
Al hat ‘er Venus om gesugt.
Hier zweeg mijn waarde Sangheldin,
Eer se in u Schoonheyt mogt verdwalen,
Neemt mijn niet kwalik Engelin,
Dat ‘k heden,
U overschoonheyt af wou maalen,
Mijn Magt die waar al veel te klijn,
Verschoon mijn wijl ‘t niet aars kan sijn.

Minne-Zang.

Op een Nieuwe Voys.

Ag waarde Klooris die ‘k bemin,
Ag wilt voor mijn niet langer vlugten,
Gy doet u waarde Minnaar sugten,
Hou stant o soete siels Voogdin,
Maar neen sy vlugt en wil niet hooren,
En volgt de wreetheyt van een Maagt,
Daar Phebus nog om treurt en klaagt,
Nog eens hou stant ô uytverkooren!
Ag! Klooris wilt geen Dafne sijn,
Bent gy een Hero ik Leander,
‘k Win u alleen en noyt geen ander,
U afsijn baart mijn niet als pijn,
Help Goon! mijn lief is al geweeken,
o Cupido! sent haar een Schigt,
Die niet als Gloende Vlammen stigt,
Op dat sy van u kragt kan spreeken.

Herders-Zang, Tusschen Coridon en Silvia.

Voys: Wanneer de Zon in ‘t Morgen-Rood.

Waar dat ik dwaal waar dat ik ga,
Ik kan mijn Lief niet vinden,

Of sou mijn schoone Silvia,
(Waard dat ik haar dus Minden)
Verslonden sijn van een wild dier,
Ik ben vol angst om dat sy hier.
Van niemant is vernoomen,
Dog ik wil soeken tot ik haar,
Eens vind of ergens word gewaar,
o Goon! ik ben vol schroomen.
Maar sagt wie komt daar ginter aan,
Sien ik haar vee daer niet loopen,
o Ia! daar komt sy door de Laan,
Altans ik wil het hoopen,
Haar Vee versaamelt sy by een
Daar komt die schoonen trots Heleen,
Ik wil haar vaardig Groeten,
In deese Blyde Mortgen stont,
Die mijn haar byt sijn weeder gond,
En mijn druk wil versoeten.
Ik groet u waarde Herderin,
Wer komst myn siel verheugden,
Ey laat ik u uyt suyv're Min,
En ook van eer en Deugden,
De Nektar suygen van u mont,
o Regte Ambrosijne gront,
Mogt mijn 't geluk gebeuren,
Dat gy eens wier mijn Egte Vrou,
Ik schonk o schoonen u mijn trou,
En waar bevrijt van treuren.

Silvia.
Ey Herder staak soon lompe praat,
Wy sijn te Ionk van jaaren,
Ook ben ik nog het minst in staat,
Om met een Man te paaren,
Want ik weet van de Min nog niet,
En hou mijn uyt sijn zwaar verdriet,

‘k Lach om sijn pijl en kooker,
Soek jy een ander waarde vrint,
Die u so wel als gy haar mint,
Of wagt u van die stooker.

Coridon.
Ag! Pronk en alderschoonste Maagdt,
De jonkheyt past het Trouwen,
En wijl de schoonheyt mijn behaagt,
So wil ‘k op u gunst Bouwen,
Vergun mijn dan het woortje ja,
Eer dat ik sterf door ongena,
‘k Sal noyt een aar beminnen,
Daarom neemt dese Diamant,
Op trou o alderwaarste! pant,
En schoonste Herderinne.

Silvia.
Het geen je segt is dat opregt,
Dan wil ik mijn begeven,
Met u o Coridon in d’egt.

Coridon.
o Ia! mijn Lief mijn leeven,
Ik sal getrou sijn tot de doot,
Ons beyde rukt in Karons Boot,
Ik kus daar op u Koonen,
Dats een, dats twee, dats drie, dats vier,
Waar blijft de Schenker vol plysier,
Om Baghus nat te toonen.

Besluyt.

Komt nu genooden vlegt een krans,
En wil dit paar geleyden,
En maakt nu al te saam een dans,
Ter eeren van haar beyden,
Kom Musekanten stel nu snel,

U Snaaren dat de klank gaat wel,
En wilt in ‘t Bos eens kweelen,
Waagt mee een kans eer ‘t u berout,
Wie sou de trou verveelen.

Minnaars Klagten,

Op de Voys: Gy Ionge Dogters die u stelt tot minnen

Kom Boomen die so jeugdig staan te bloeijen,
Verder u Blaaderen die so jeugdig staan,
Silverde Beeken wilt so snel niet vloeijen,
Maar wilt mijn klagten nu eens hooren aan,
  Gy bent getuygen van de zware eeden,
Die wy te saamen zwoeren aan dees vliet,
Maar sy ontrou met mijn in ‘t minst te vreeden,
Verbreekt haar eet en laat mijn in ‘t verdriet.
  Ontrouwe Maagt waarom u eet gebrooken,
Die gy so dier aan my gezwooren heeft,
U valse Eedt sal niet sijn ongewrooken,
Dus is het tijt dat gy voor Iupijn beeft.
  Vreest gy niet dat hy met sijn Felle donder,
U straffen sal gelijk hy dan wel eer,
Gy zwoer te zwaar met eeden in ‘t besonder,
Dus bid ik keer en kom op mijn eens weer.
  Maar neen sy hoord na klagten of gebeden,
Ik wensten dat ik daar van wist de reen,
Dan kon ik mijn mee Schikken na de reden,
Maar nen ik weet niet dat ik was die geen.
  Die aan u Ontrouwigheyt oyt betoonden,
Terwijl mijn min waar als Leanders min,
‘k Weet ook niet dat ik u ergens mee hoonden,
Ontrouste ga je gang en doe je sin.

Vrysters Klagt. Over de Ontrouheit van haar Minnaar.

Voys: ô Wreede Stuertze Maagt &c.

Og Maagden wie gy zijt,
Wilt Ionkmans noyt betrouwen,
Want zy zijn vol valsheyt,
Waer door zy veel kwaat Brouwen;
Als ik bevin aen mijn,
Een Ionkman wonder schoon,
Dog stak heel vol vernyn,
Die vlugt, is dit mijn loon?
Hy zwoer by God Iupyn,
Dat hy mijn zou beminnen,
En eeuwig trou zou zijn,
Wyl ik lag in sijn zinnen;
Ik die onnozel was,
Geloofden al zijn praet
Hy de zijn wil heel ras,
Tot zijn lust waer verzaet.
ô Al te korten vreugt,
Die ik daer heb genooten,
Hy vlugt en is verheugt,
En doet mijn smert vergrooten,
Ik schreeuden hem wel na,
Waer hy ontaert van mijn,
Soekt een ander Ega:
Wie zal mijn hulper zijn.

ô Valse Ionge kwant,
Sijn dit de diere eeden,
Die gy zwoer hand aen hand,
God Iovis zal u wreeden,
Nog straffen eer gy ‘t weet,
Ylaes! bedroefde Maegt:
Wie dagt ooyt op dit leet,
Waer om mijn Siel dus klaegt.
Kom dood kom wreede dood,
Wilt mijn nu eens verslinden,
Rukt mijn in Charons Boot,
Hier is geen vreugt te vinden.
Ik ben geen Maegt of Vrouw,
Vermits ik draeg een Kind,
Adjeu Minnaer ontrou,
Die ik zo heb bemint.

Herders Sang, tussen Tyter en Alida.

Voys: Ik vryden een Meysje teer.

Tyter.
Bent gy zo vroeg op de be’en,
Alderzoetste Alidaetjen,
Vergun my dat ‘k met u tre’en,
En zaemen houden een praetjen,
In de Groene Klavere wy,
Alwaer de Leeuwerik zingt bly;
En daer we zitten wonder vry

Alida.
Wel Herder ‘k sta al en wagt,
Lustig wil u Stal ontsluyten;
Want de Zon die krygt reets kragt,
Dryf u Vee maer ras ‘er buyten.

Tyter.
Lief zy gaenen op u woord,
Uyt de Stal gelyk ‘t behoort:
Dryfd de uwen ook maer voort.

Alida.
‘t Gewolde Vee is puer verheugt,
Nu se koomen in de Wyden;
Tyter laet ons hier in vreugt,
Onder dese Boom wat byden
En Gaen zitten in het Gras,
Tot de Zon duykt wonder ras,
In de soute Peekel plas.

Tyter.
Alida u zoete wil,
Zal men noyt in ‘t minst verveelen,
En terwyl het hier is stil;
Wil ik op mijn Riet wat kweelen.

Alida.
Waerde Tyter Speel nu niet,
Maer steek weg u Herders Riet,
Speel hier na als g’wilt een Lied.
Want ik wil Vlegten een Krans,
Ginter staet een Boom met Roosen,
Plukt men daer wat Roosjens tans,
Se staen nog in haer Fleur t’Bloosen.

Tyter.
Hou waer mijn liegve Alida,
Pronk met Roosen als Flora,
Die zijn schoon ja zonder ga.

Alida.
Tyter bukt hier in het Groen,
Zou dit Kransjen u wel passen,
ô Ia ‘t staet goet in fatzoen,

Wel foey kwylje dat of wassen
Sie: nou lykje wel een Zoon,
Van de Min Godin die schoon,
Zit in haer verheeve Troon.

Tyter.
Alida ‘k blyf u dankbaer,
Maer wilt die gonst lang betoonen,
Als wy zijnen met elkaer,
Dat gy mijn met die Krans wil Kroonen.

Alida.
Dit Kransjen dat heb ik alleen,
Voor u mijn Lief en anders geen,
Ik schenk het u Tyter met re’en.

Tyter.
Lief de Zon daeld na het West,
Laten wy ons Vee voort dryven,
Naer onze Stal dat is het best,
Waer mee ‘k kan wil ‘k u geryven.
Toen dreeven zy na haere Stal,
Maekten vreugde en bly geschal,
Daer ik haer wel laten zal.

Herders Zang, Tussen Amentas en Galathè.

Vois: Verlaat gy myn verheeven Ziel. Amenta werd door Auroor; of de Morgenstond ontwaakt.

Op op ô Amentas op op,
Hoe legt gy nog zo vast te slapen;

Daer ik al'lang waer in den top,
En gy gelyk de Herders knapen,
Moest zijn in 't Grazig Velt,
En by u Galathe;
Daer gy gelykt een held,
Moest zijn in 't Grazig Velt,
En by u Galathe;
Met u gewolde Vee.

Amentas ontwaakt.
U droom die mijn dus heeft verlyt,
En die mijn schandig heeft bedroogen,
Ik heb daer door vergist mijn tyd,
Wyl ik mijn Lief tot meededoogen,
Moest hebben aen gebe'en,
En nu is 't al te laet:
Waer vind ik haer alleen.
Moest hebben aengebe'en,
Maer nu is 't al te laet
ô Goon geeft mijn nu raedt.
Ik wil haer zoeken langs dees Stroom,
Alwaer zy meest haer Vee gaet Wyden,
Onder een Groene Linde Boom,
Dus ging den Herder zonder byden;
Tot hy zijn Herderin,
Zag aen een klare Vliet,
Die Speelde van de Min,
Tot hy zijn Herderin,
Zag aen een klaere Vliet,
Die Speelden op haer Riet.
Hy sprak haer aen met deze re'en,
ô Galathe ô Puyk der Maegden,
Gy bent veel schoonder als Hele'en;
ô Herderin die mijn behaegden,
Vergun ô Veld Godin:
Dat ik u Schaepjes wy,

Wyl gy lyt in mijn sin,
Vergun ô Veld Godin:
Dat ik u Schaepjes wy,
En u niet woorden vry.

Galathé.
Neen Herder gaet vry na een aer,
Ik ben te Ionk en schuw het minnen,
Vermits de Min is vol gevaer,
En maekt zo veel verdoolde zinnen,
Ook raekt zo meenig Maegt,
Door ‘t minnen in ‘t verdriet,
Die haer te laet beklaegt,
ook raekt zo meenig Maegt,
Door ‘t minnen in ‘t verdriet:
Gelyk men veeltyds ziet.

Amentas.
Dat’s waer mijn lieve Galathe,
Maer eer ik ontrouw wier bevonden,
Wou ‘k liever dat mijn Wollig Vee,
Wier van de Wolven wreet verslonden.

Galathe.
ô Herder een Minnaer,
Die zweert wel meer een eet,
Ik hou mijn uyt ‘t gevaer;
ô Herder een Minnaer,
Die zweert wel meer een eet,
Ik wagt men voor dat leet.

Amentas.
Mijn Min o Maegt is also trouw,
Gevest op u als een Leander,
Tot zijnen Hero waerde Vrouw,
Nooyt zal mijn Liefde tot een ander
Verdraijen, ieer zo zal,
De kuysse Nimph Diaen:
Nooyt schynen in het Dal,
Verdraijen eer zo zal,

De kuysse Nimph Diaen
Verdooft en stille staen

Galathé.
Nou Herder het is hoog genoeg,
U trouyw die is genoeg gebleeken
Wie dagt dat van den ogtend vroeg,
Dat gy mijn zou van Liefden spreeken,
Ontfangt dan waerde Vriend,
Mijn trouw die ik u schenk,
Zy is by u verdient,
Ontfangt dan waerde Vriend,
Mijn trouw die ik u schenk.
Waer by je mijn gedenk.

Besluyt.

Gy Herders die hier in het Dal,
U zaft Gewolde Schaepjes wyden,
Maekt zamen vreugden met bly geschal,
En wil dat zoete Paer gelyden,
Kom Speelman stel de Toon,
Van Venus klyne Kind:
En vlegt al t'saem een Kroon,
Kom Speelman stel de Toon,
Van Venus klyne Kind:
Die vaek het hert verwind.

Herders-Zang, Op een nieuwe Voys, en kan Gezongen werden.

Op de Voys: ô Wreede Stuurze Maegt.

Doe ik Aurora zag de Ooster Poort uyt klimmen,
De duysterheyt verdween en Febus in de kimmen:

Dreef ik mijn Wollig Vee langs eenen klare Rijn,
Daer ik mijn Liefste vond aen eenen Boom allyn.
Zy Speelden op haer Riet dat klonk door Bos en Daelen,
Terwyl Appollo scheen met zijn vergulde straelen,
In de Zilv'rende Beek of kristelyne vloet,
Met een heel Lief gelaet zo heb ik haer gegroet.
En zy mijn weder om zo dat wy alle byden,
Gevangen in den Min en wiste van geen schyden,
Voor dat men Febus zag in Nerus Hekel Bron:
Waer door de Zon met all' haer glans niet schyne kon.
Toen dreeve zy te zaem haer zaft Gewolde Schapen
Naer haere hut of stal om daer haer Rust te raepen,
En lagen haer vermoeyde leen voort tot de Rust;
Dog heeft zijn Harderin voor 't laetst nog eens gekust.
Hy sprak o waerde Lief moet ik nu van u schyden,
Vergun dat ik u dan mag na u huys gelyden,
En dat ik u we'er hael zo dra de held're Zon,
We'er schynt gelyk voorheen in deeze klaere Bron.

Minne-Zang.

Op een Nieuwe Voys.

Hoe werd mijn Ziel gestaeg gekneld,
Door Kupidootjes zoet gewelt,
En door mijn Phillis groot vermoogen,
Want zint ik eens haer schoonheyt sag,
Wier ik gewont ag! Phillis ag!
Y toond u Minnaer eens medoogen.
Of anders sterf ik duyzent do'on,
Zo ik u gonst die 'k heb van no'on,
Nog lang na deze tyd moet derven,

Ly niet dat ik door Min verga:
Als Philis Lief ey toon gena!
Want zonder u zo moet ik sterven.
Een Maegt o Phillis Lief als gy,
En die een Minnaer brengt in ly,
Dient meededoogentheyt te toonen,
Haat dan de wreetheyt waerde Maegt,
Vermits die als de Kanker knaegt,
En wilt mijn met u weer min loonen.

Minne-Zang.

Voys: Myn Lief is niet als ik gezint.

O Pronk en schoonsten ongemeen,
o Roem van d'Amsterdamse Maegden,
Wel waerd van Minnaers aengebeen,
Door u schoonheyt die elk behaeghden;
Wier oogjes en wier soet gesigt,
Bezwalkt het held're Zonneligt.
Schoon nu in deze geure tyd,
Geen Puyk van Roode Roozen groeijen,
Egter staenze o waerde Meit,
In haer volle Fleur te Bloeijen,
Op koontjes daer de Lely wit,
En meer bevalligheeden sit.
Indien dat Venus u eens zag,
Zy zou gewis van schaemt bezwyken,
Ik wet zy riep niet anders ag!
Voor deze Maeget moet ik wyken,
Dat mijn Adoon in 't leeven waer,
En hyze zag, hy minden haer.

Minerva tart gy in ‘t verstant,
Gy bent heel wonder vlug en vaerdig,
Ia wel zo vlug als Attelant,
Gy bend de Naem van schoonheyd waerdig.
In kuysheyt tart gy een Diaen,
Ag mogt ik eens u gonst ontfaen.

Minne-Zang, Op ‘t wygeren van een Kus.

Voys: Aardig Tryntje Geestig Dier.

Segt wat is de reen o Maegt?
Daer g’alleen mijn Ziel behaegt,
Dat gy stadig,
Ongenadig,
Wen ik om een Kus u vly,
Niet als wreetheyt, Niet als wreetheyt, Niet als wreetheyt,
Niet als wreetheyt toont aen my.
Of vreest gy zoete lieve Meyt,
Gy daer door zou raeken kwyt,
Roode Roozen, Die zo Bloosen:
Op u koontjes waerde Beelt,
Soete diefje, soete diefje, soete diefje,
Die mijn hert en sinnen steelt.
Of is ‘t de schaemten die u kweld,
Dat gy zo verbaest ontsteld,
Wen ‘k genaaken, wil u kaaken,
En de Nektar, en de Nektar, en de Nektar,
En de Nektar vloeit altoos.

ô Klooris weet de Min verbiet,
De schaemten wyl ze niet en ziet,
Laet u raeden, Toont genaden,
Vergun mijn het woortje ja,
Eer ik sterf, eer ik sterf, eer ik sterf,
Eer ik sterf door ongena.

Tot Lof van de Min en Bachus.

Op een Nieuwe Voys.

Wen Cupido min heeft gewont,
Dan kus ik Klooris Roode wangen,
Daer ik door Liefden aen blyf hangen,
En suyg de Nektar van haer Mont,
Terwyl ik kidd'lent in haer schoot,
Mijn lust voldoe en vreugd vergroot.
Dus prijs ik Venus zoon de Min,
En ben ik dan vermoeyt door 't streelen,
Geen Bachus zal men dan verveelen,
Terwyl ik neem zijn teugjes in,
Dus min ik Bachus om sijn drank,
En blyf God Cupido ook dank.
o Klooris die door u gesigt,
Mijn ontvonkt door Schitt'rende lonken;
En Bagchus die men maekt heel dronken,
Ik ben ô wee tot u verpligt,
Wie mael ik nu het besten of;
De Min of Bagchus groote Lof.

Klooris wonder teder en schoon,
Die kan mijn hert en ziel vermaeken,
En als ik Bagchus drank mag smaeken,
Dan roep ik hy spant wis de Kroon,
Maer smaek ik Klooris lekkerny,
Dan is de Wyn een walg voor my.
Dus roem ik byden u groote Lof,
o Wyn, o regte drank der dranken,
Goet voor Gezonden, en voor Kraniken,
Noyt vond myn Zang Nimph grooter Stof,
De Min, en gy praelt nu gewis,
En houd mijn alle byde fris.

Op de volmaaktheyt van Me-Iuffer Keetje.

Vois: Van Liere Boela.

Pronk van d'Amstel, schoone Keetjen,
Soete lieve krullebol,
Kyk hier komt een klyn Poëetjen,
Met een Digt wyl God Apol,
Door zijn Glans en Goude Straelen,
Mijn ontvonkten om dees tyd,
Eens u schoonheyt af te maelen,
Wyl gy 't Puyk der Maegden zyt.
Wier mijn Stramme Pen in 't Digten,'
Nu besproeyt met Pegaes Nat,
'k Zou mijn Vaersen konstig Stigten,

Maer geen drop mijn Pen bevat,
Dus zijn hier en daer wat woorden,
Die niet vloeijen schoone Maegt,
of in geen Gezangen hoorden,
Egter wensch ik ‘t u behaegt.
Pronk en Ciersel all’ u Leeden,
Zijn door Vrouw Natuur besneen,
‘k Loof zy wou haer Konst besteeden,
‘Aan uwe schoonheyt alleen,
Zy begaefden u met deugden,
Schoonheyt en wat u meer voegt,
‘k Noem gelukkig die vol vreugden,
Op schoone Aker Ploegt
U Kapjen zit net en aerdig,
En u voorhooft is versiert.
Met lokjes daer de Min heel vaerdig,
Met zijn Pyltjes onder zwiert,
Oogjes die als Blixems straelen,
Niet als Gloende Vonken schiet,
Mag de Zon op glanste Praelen,
Zy bezwalkt wen sy u siet.
Koontjes die gestadig Bloozen,
Daer de Lely sig verspryt,
Onder eenen Beemt van Roozen,
Van Natuur u toegeweyt,
Purp’re Lipjues als Koeraelen,
Met een Lief, Lik Nat besproeyt,
Ambroos kan ‘er niets by haelen,
By ‘t geen op u Lipjes vloeyt.
Blank van Halsjen als de Swaanen,
En sie ‘k eens u Boesem in,
daer twee witte Bergjes staenen
o Selderrement de Min,
Treft mijn met sijn felle schigten,
weg weg Venus klyne Guyt,
Hoe verstoorje een in ‘t digten,
die zijn Lief haer schoonheyt uyt.

Op ‘t geen ‘er is voorgevallen op de twee s’Lands Oorlogs Schepen, Duynrel en Edam, Gekommandeert ndoor Kapityn Grave, en Kapityn de Wild, op den 3 Augustus 1719.

Stem: Daar was een Meysje Ionk van Iaren.

Ik ben belust om af te maalen,
Hoe wy heel ras ja zonder draalen,
Uyt Texel Zylden met ons twee.
‘t Waer om de Turken ‘t wreeede Rooven,
Eens te beletten (wilt gelooven)
Wy raekten met mooy weer in Zee.
De Kommandeur een held gepreezen,
Wiens naem voor al gemelt moet weezen,
Dat waer Grave een Dapper held,
Die Seel ons voor en wonder moedig;
En onze Kappityn heel spoedig,
Hem na en vreesden geen gewelt.
Wy vernamen geen wreede Turken,
Als in de Spaans Zee daer die schurken,
Met drie Scheepen vast laegen klaer,
Om onze Koopmans Ryke Scheepen,
Die daer kwaemen weg te sleepen,
En ‘t Volk te brengen in ‘t gevaer.
Maer zo dra wy haer vernoomen,
Zylden wy na haer zonder schroomen,
En vreesden voor geen Turkze magt;
Maer zy als Blooijaerds die voort rekten,

En ‘t scheen dat zy met ons wat gekten,
Want zy Zylden uyt al haer kragt.
   En liet veel ‘er ly Vlaggen Waijen,
Om ons in schyn van Vrind te Paijen,
Maer wy merkten het al te snel,
Dan scheen ‘t een Fransman dan een ander,
Een Engelsman dan een Hollander,
Maer wy zagen het al te wel.
   Dat het waere Turkse tryters,
Dapp’re loopers blooije schyters,
Dat daer heel wonder kwam te pas,
Maer wy niet stil, wy haer na Iaegden,
Van s’Morgens toen de Zon eerst daegden,
Tot se om hoog in ‘t Suyde was
   Toen spryden zy haer van elkander,
De kommandeur als een Alexander,
Die Sylden op het klyntjen aen,
Dat hy wel ras kreeg zonder talmen,
Terwyl de Faam zijn daet wou Galmen,
En is na Lissebon gegaen.
   De derden is de dans ontkoomen,
Vermits die regte laffe Oomen,
Die Sylden aenstonds by de Wind,
Terwyl het Puykje van de helden,
Men Heer de Wild hem aenstonds stelden,
En tot het slaenen waer gezint.
   Dat met een Batter die heel groot waer,
Hoewel het scheen dat die in noot waer,
Vermits hy stelden alles by.
Waer mee hy kon aan ‘t Syle raeken,
Dat ging den blooijaert voort by maeken,
Om van het slaen te weezen vry.
   Maer onze Kapityn heel vaerdig,
Die zy tot ons toe Mannen waerdig,
Een yder gaet voort aen zijn stuk;

En wilt hem fel naer ons begeeren,
Hollantze Kaets met Kruyt bereeren,
Op dat den Heemel ons ‘t geluk.
Eens door zijn milde hand wil geeven,
En wy met de Victory streeven,
Ia dat hy nu werd onze buyt,
Daer mee gink elk daer hy waer beschijen,
Om voor het Vaderland te strijen,
Wy stonden klaer met Lont en Kruyt.
Om hem voort in zijn huyt te booren,
Daer mee zo moesten wy voord hooren,
Naer order van de Kapityn.
Die zo dra wy hem onder haelden,
Hem voord op zijn Hollands betaelden,
Voor wrede Turken Medizyn.
Eerst waer ‘t voort elk zijn Poorten open,
En als het scherp hem kan beloopen,
Wild hem dan schieten in zijn bast,
Riepen de Luytenants als baezen,
‘t Kanon dat hoorden men voort raezen,
Een yder scheen een Mavors Gast.
Terwyl men Schoot als uytgelaeten,
‘t Waer voor het welzijn van de Staeten,
En voor het wel zijn van ons Land,
Ia wyl hy zogt van ons te raeken,
Deed ons Kanou niet aars als braeken
Neptunus kwam uyt zijn vloet naer boven,
‘t Waer of hy mee die Turk wou rooven,
Wie henker maekt hioer zoo’n gewelt,
Dat sprak die Godfheyt en scheen verwondert,
Wel wie of hier zo yzelyk dondert,
Sprak hy en wert geheel ontstelt.
Toen dook hy weder na beneden,
En sprak voor ‘t laest toe wil de wreede,

Maer schieten dat hy gaet na grond,
Daer mee schoot elk op die lompen,
Dat hy niet aers kon doen als Pompen,
‘t En waer voor hem geen klyn afront.
Zy kroopen op het dek als honden,
Kreegen veel dooden en gewonden,
Zo men in Engelant heeft gehoort;
Zijn Marspyl en Kruyspyl aen lappen,
Terwyl hy ons zogt te ontsnappen,
Wier hy braef in zijn Bast geboord.
Maer toen de Zon begon te daelen,
En verloor haer glants en straelen,
Begon hy mee te schieten fel,
Hoewel wy hem niet schuldig bleeven,
Maer hebben hem zijn part gegeeven,
So dat hy haest sonk na de hel.
De duysterheyt begon te koomen,
Die heeft die Tryter waergenoomen,
En wenden aenstonds van ons af,
Ia Sylden voort uyt onze oogen,
Hy had ons anders niet ontvloogen,
Looft God die ons de wysheyt gaf.
En die de Turken ons dee keeren,
Nog eens looft nu de Heer der Heeren,
Die onze Kapityn gaf moet,
Al om de Turkze magt te breeken,
Zo moet een dapper Held zig wreeken,
Eer hy krygt Lauweren om zijn hoet.

Vryagie tussen een Schoorsteen-veger en een Olikoeksmeyt.

Voys: Ik voer laast uyt Holland.

Ioris.
Ag zoete lieve Meyt,
Doe my eens regt bescheyt,
If gy genegen zyt,
Te werden eens myn Wyf,
‘k Soek u tot tydverdryf,
Og alderliefste prover mond,
Gy hebt mijn hert gewond.

Tryn.
Wel Ioris werje mal,
Die praet lykt niet met al,
Want ik noyt trouwen zal,
Ik min de vrye staet,
En win mijn kosje maet,
Met Oliekoeken groot en klyn,
Die wel gebakken zijn

Ioris.
Mijn Ambagt liefste zoet,
Dat is ook wonder goet,
Wyl ik gestadig vroet,
En Veeg Schoorsteenen schoon,
Voor Geld en goede loon,
Daer ik de kost mee winnen kan,
Gelyk de braafste Man.

Tryn.
Neen Schoorsteenveeger neen,
Ik zeg ik blyf alleen,
Dus Waeg geen Blaauwe Scheen,
Dat Volkje meestendeel,'
Spoeld wonder graag haar keel,
En 't Geld 't geen jy daar mee verdient,
Kun jy wel op mijn Vrient.

Ioris.
Ag alderwaerste Tryn,
Dit Pronkje wis zal zijn,
Van 't Franze Vat zo 'k mijn;
Ik win meer op een dag,
Wanneer ik werken mag,
Als gy ô alderwaarste Zon,
In een week winnen kon.
Ook ben ik wonder wys,
s'Winters zit ik op 't Ys,
Met onze Buerman Gys,
Die een Baanveger is,
Terwyl ik mee niet mis,
Verkoop Iannever Brandewyn,
Voor die genegen zijn.
Ik werk ook wonder snel,
Aan 't Hy Blok daer ik wel,
de kost mee winne zel:
Voor u mijn waerde Lief,
Ik ben tot u gerief,
Wy worde Ryk dat zweer ik jou,
Als gy eens bent mijn Vrouw.

Tryn.
Nou waer daar is myn hant,
Blus vry u Minnebrand,
Eer dat gy raekt van kant,

Ioris.
Bloet hier dient niet gedraalt,

Mijn Lief daar is een Naalt,
Met twee Pedanten na de zwier
Op Trouwe, maak goede zier.

Boere-Zang, Tussen kees en Pleuntje.

Voys: 't Groote Boere Balet.

Kees.
Ach! lieve Pleuntje,
Schoonste van het Land,
'k Raak van kant;
Door de heete Minnebrand;
Daerom laet mijn voor een Poos,
In u schootje als een loos;
Met mayn loot,
Vylen of ik raak nog doot,
Gut mayt wil geen moorster sayn,
Maer genees mayn Minne payn:
Ga met mayn,
Schoonsten die 'k bemin allaijn.

Pleuntje.
Loop met dat snakken,
Kees je meent het niet;
He het zwiet,
Loopt van u kop als een vliet;

Kees.
Pleuntje lief ag waerde mayt,
Ag dat is van benautheyt,
Want ik vrees:

Voor mijn alderklaynste Kees;
Want zijn leeden zijn peur stayf,
Warm hem tog wat in je Layf,
Tot gerayf,
Maak ik u voort tot mayn Wayf.

Pleuntje.
He is het waerheyt,
Al het geen je zegt;

Kees.
Ia opregt,
Daarom help uw lieve Knegt:
Kyk mijn Broek barst uyt de ploy,
Y Laat ik u eens in ‘t hoy
Wonder zagt,
Toonen u mijn Manne kragt,
Pleuntje help-men wayl je kont,
Eer ik sterf gelayk een hond;
Door de wond,
En dat waer een groot affront.

Pleuntje.
Hoe wilje sterven?
Steek dan eerst u kop,
In dees strop,
Zo hang nui in deeze krop.

Kees.
Bloet ik ben beget een guyt;
Zo het leeven niet vliegt uyt
Mijn Ligchaam,
Og nu ben ik onbekwaem,

Pleuntje.
Loop Gekje je hebt geen noot;’
Als je lust wurg je weer dood
In me schoot
Waer zijn nu u kragten groot.

Vryagie tussen een Muzikant en een Ionge Dogter.

Voys: Van Kiekeboe.

Een Muzekant een rare kwant,
Kwam alle morgen voor de deur,
Van zijn Lief, og schoonste van ‘t Land,
Zo sprak hy met getreur,
‘k Zal voor u speelen waerde Maagt,
Van sol fa mie so ‘t u behaegt:
Sol ut ci la ut ut ci la la sol;
Y toon mijn eens gena,
Eer ik door Min verga.
Ag alderliefste kleuter gat,
En pronkje van de heele Stad,
Lol sol sol fa mie re ut ut.

Ionge Dogter.
Loop kaale Iakhals daer je [...]
Ik lag om al u gekkerny,
Wyl mijn een aar Minnaer behoord;
Dus gaet van mijn eer gy,
Een Pot met Pis krygt op je huyt:
Nog eens ik zeg ga met ‘t geluyt,
Van ut ci la ut ut co la la sol.
U Neus verstrekt een baak,
En krom gelk een haak:
Daer by u Bagchus wonder glat,
Als of gy daer de Nooten had;
Van ut ci la la sol

Muzikant.
Ie bent te wreet ag waerde Meyt:
Y zeg men eens wat is de reen,
Ag waerde vol bevalligheyt,
Trots Hero of Heleen:
Dat gy mijn zo smadig hoont,
En mijn voor trouwe Min dus loont.
Sol ut ci la ut ut ci la la sol:
Daer ikm veel Geld en schat,
Mee win en bove dat:
Veel vreugden en een groote Naam,
Dus bid ik trouwen wy te zaam:
Sol ut ci la la sol.

Ionge Dogter.
Niog eens ik zeg dat gy vertrekt:
Eer gy het al te laet beklaegt;
Ia eer dat yder met u gekt:
Voor dat gy mijn dus plaagt,
Meent gy dat ik ooyt luysteren zal,
Naer u praeten of geschal,
Van ut ci la ut ut ci la la sol,
U aangezigt ô Aats,
Dat is niet waart geplaast,
Voor ‘t Kakhuys aldergrootste Nar,
Ik schrik als ik u zie: van var
Ga met u la la sol.

Muzikant.
Bruy heen ô wreeden ‘k ben een guyt,
Zo ik ooyt weder by u kom,
Wat Schildert zy mijn lelik uyt:
Of ik waer schief of krom:
Dog zy bruyt mijn ook niet met al,
Wyl ik een ander soeke zal,
Met ut ci la ut ut ci la la zol,
Nog eens ‘k bruy na een aar,

En zoek na blanke Saar,
Dat Meysje is heel snel en rap,
Daer by zo is zy net en knap,
Sol ut ci la la sol.

Drink-Lied.

Voys: De Groene Boer. Of: Wyn en Bier, O Plysier.

‘t Is nu tyd, Ga ten stryd,
Met u lievger Heer,
Over al, sla de Bal,
Als een Man:
Hy heel ras, Vat een Glas,
Voor u Geweer,
Drink het uyt, Resoluyt,
Daar’s de Kan:
Schenk weer in, schenk weer in, schenk weer in,
Zo de min, zo de min, zo de min,
Zo de min, min, min, min,
Schenk weer in, Zo de min,
Die moet op de Vlugt,
Voor God Bagchus helle Vrugt.
Nu wat worst, Die maekt dorst,
En een drooge mond,
Schenk het nat, Uyt een Vat,
Schroom geen Wyn,
Hier is meer, Na begeer,

Het wert u gegont,
Van Cileen, Die met reen,
Van de Ryn
Brengt het nat, brengt het nat, brengt het nat.
In een vat, in een vat, in een vat,
In een vat, vat, vat, vat,
Brengt het Nat, in een Vat, Koel en wonder fris
Voor die hem genegen is.
Nu Gerookt, En Gesmookt,
Yder vat een Pyp,
In de hand Figeland,
Daer's Toebak,
Volg Vulkaen, Het zijn Blaan,
Heel zoet en Ryp,
En dan voort, Zo 't behoort
Met gemak,
Als een vrind, als een vrind, als een vrind,
Weer een pint, weer een pint, weer een pint,
Weer een pint, pint, pint, pint,
Als een Vrind, weer een pint,
En versuyp de Min,
Drink het uyt dat is mijn sin.

Drink-Lied.

Voys: Ziet hoe helder Schynt het Maantje.

'k Hoor God Bagchus Roezemoezen,
Bloed hy nodigt ons een stryt,
Za als Helden vul de kroezen,

Naakt u al den bras beryt,
Klink, klink, klink, val aan, val aan,
Zo wil nu de dorst verslaan.
Zeldrement dat's wel gestreeden,
Schenk weer in en schroom geen Nat,
Bagchus die ons voor sel treeden,
Heeft voor ons een Voeder vat,
Vol met klink, klink klaare Wyn,
Die ons dus doet vroolyk zijn.
Drink al weer en wil niet schroomen,
Maar vat vry een volle fluyt,
't Is beget geen tyd van droomen,
Wen men drinkt de Glaazen uyt,
Drink, drink, drink, o Wyn, o Wyn,
Gy bent regte medicyn.
Elk zijn Glas weer vol geschonken,
En 't sal jou gesontheyt zijn,
Nu op Commando Gedronken,
Weg weg met de Minnepyn,
Schenk, schenkt, schenk zo na mijn zin,
Lap al weer het keel gat in.
Hy zoon leven alle daagen,
'k Lagten om Vrouw Venus Zoon,
Nooyt zou mijn die bengel plaagen,
Liver God gy spant de kroon,
Klink, klink, klink toe keer weer ras,
En in een teug uyt het glas.

Drink-Lied.

Voys: Og zoete Meysje zonder gal.

Bloet Bagchus nodigt ons ten stryt,
Za aan het drinken drinken drinken drinken,
Bloet Bagchus nodigt ons ten stryt,
Vul nu de Glaazen op dees tyd,
  Kyk kyk het Glaasje,
  Toe als een baasje,
Ie bent een Vend zo rat als onze Klaasje:
Drink het vry in een teug uyt,
Klok klok klok nu weder vol geschonken,
Drink het vry in een teug uyt,
En kryg weer een volle Fluyt.
  Schenk al weer drie maal is regt:
Voor God Bagchus Zoonen, Zoonen, Zoonen:
Schenk al weer driemaal is regt,
Voor een dapp’re Bagchus Knegt,
  Klink zonder schroomen:
  Niet als een loomen,
Maar als een Held die op dit Feest mag koomen,
Zie zo dat Glasjes is weer leeg,
Toon dat je braaf kan nappe nappe nappen,
Zie zo dat Glaasjen is weer leeg:
En uytgedronken met een veeg.
  Nu wat Worst en wat Rookvlys,
En daer na weder drinken, drinken, drinken,

Nu wat Worst en wat Rookvlys,
En yder vat ook een Souzys,
  Schaf om te scheuren,
  Wie denkt om treuren,
Nu ons dit zoet plyziertje mag gebeuren,
Yder die weert zig als een Held,
En trekt met Bagchus te Veld
  Bloet wie wou ‘er dood voor zijn,
Voor zoon leeven leeven leeven,
Bloet wie wouw ‘er dood voor zijn,
Op dat eeten sluyt weer Wyn,
  Schenk weeder vaardig,
  De Wyn veel waardig.
o Wyn! o Wyn! gy maakt ons rap en aardig,
Klok klok klok de Wyn heel fris,
Heeft de beste smaak gewis.

De Kwaksalver op de Mark.

Stem: Ik kryg al weer myn ouwe grillen.

Za Menschen Boeren kom met hoopen,
Hier is Zalf opregt en goet,
Tree maar by die een wil koopen,
Want die groote wond’re doet.
Ik ben een Meester vol Practyk,
Ook ben ik in konst heel Ryk,
  ‘k Heb voor deezen,
  Veel geneezen,
Nergens is ook mijns gelyk.

‘k Heb verkeert by Hottentotten,
Daer mijn konst eerst wierd geeert,
Toen zogt ik de labberlotten,
Daer haast elk voor wert verveert,
‘k Maakten voort mijn Konst bekent,
Met wier ‘er een groote Vent,
Op een Waagen:
Voort gedragen,
Die Gekwetst waar in zijn krent
Hy waar door en door gestooken.
Ik zy hy is in ‘t gevaar,
Want zijn oogen zijn gebrooken,
Dog ‘k wil hem wat maaken klaar,
Mijn Medicyn waar pas beryt,
Of de Vent ‘t geen mijn nog spyt,
Zogt de Velden,
Als de Helden:
Want hy waar zijn leeven kwyt.
Maer hoe mijn dat heeft gespeeten,
Weten de Omstanders wel,
Van daar trok ik moetje weeten,
Naar de schyten wonder snel:
Daer een henkers Vrouwmens waar,
En haar naam waar ligte Saar,
Die door Siekten,
So verbliekten:
En zag als de dood zo naar.
Zy zy puykje der Doctooren,
Wisje raat voor mijnen kwaal:
‘k Voelden eens haar Pols van vooren,
‘k Sag haar Pis door ‘t Ordinaal,
‘k Sy je bent in groote noot,
Want zy waar wel hallef dood:
Een Klisteertjen, sprak zy heertjen,
Help mijn wis en wier schaamroot.

Ik ging haar dan voort Klisteren,
Maar ik had nog pas gedaan,
Of geen ziekten kon haar deeren:
Maar waar fris en onbelaan,
Ook heb ik in deeze stad:
Een Meyt die henkers Tantpyn had,
Wonder vaardig,
En heel aardig,
Hier geholpen wyl ze zat.
Kom nu die gezont wil weezen,
Ik help u op staande voet:
Geen Doctoor in Konst gepreezen:
Die mijn zulks ooyt na doet,
Ia ‘k verbeur voort een Krusaat,
Fyn Gout zo imant is in staat;
Mijn te leeren,
Na begeeren,
En mijn Konst doet die veel baat.
Koop dan van mijn Salf o Vrinden,
‘t Is twee stuyvers deze dag;
Die van mijn koopt zal bevinden:
Dat men nooyt geen Meester zag,
Die ooyt beter Medisyn,
Verkost als ik mijn Naam is Hyn;
‘k Ben woonagtig,
Daer heel pragtig,
Uyt hangt in het wit Konijn.
En die mijn dan daer wil zoeken,
Die versuymt in ‘t minst geen tyd,
Naast men deur Bakt een wyf koeken
‘k Ben tot yders dienst bereyt:
‘k Ga en die men spreeken wil;
In men Geevel staet een Bril:
En op Maandag: Hou ‘k men staendag
Hier zo, ik ga wijl ik tril.

Vryagie tussen Kees en Tryn.

Voys: Roose mie pa Polschje.

Kees.
Lieve Tryn je bent een Meyt,
Rontom mooy:
Waerdig dat je wert gevreyt,
Van een Vent als Kees is,
Die niet als een mees is
Maer zo bars als Schoppe Ias,
En niet spreekt als op zijn pas.
Heel vaardig En aardig.

Tryn.
Wel wie komt mijn hier aen boort
Lompe bloet,
Gaet van hier, en met een woord,
Gy kunt mijn niet bekooren;
Met u Ezels Ooren,
‘k Loof u Vader Midas waer,
Gy gelykt hem op een haer,
Van leeden En reden.

Kees.
Bolle Tryn wat benje kwaat,
Rontom mooy:
Meyt ik ben een Vend in staet;
Die niet schief of scheel is,
En niet bruyn of geel is,
Maer heel blank en fast van Vel,

‘t Geen u wel bekoore fel,
Door ‘t praten Mag ‘t baten.

Tryn.
‘k Lag dat ik men haest bevuyl
Lompe bloet;
Gy lykt op een duyt een Uyl,
En u Neus die plat is,
Als een Aap zijn gat is:
‘t Is wonder dat men u Potret,
Voor een Luyffel niet en zet,
Verheeven Na ‘t leeven.

Kees.
Gy Schildert mijn lalik uyt;
Rontom mooy,
Indien gy eens wier mijn Bruyt,
‘k Wet gy sout mijn pryzen,
En veel eer bewyzen,
Door mijn schoonheyt en mijn goet,
Ik kan Rymen als een Poet,
En stigten Gedigten.

Tryn.
He! heb jy zo veel verstant?
Lompe bloet,
Maer ik weet niemand in ‘t Land,
Die oyt las u Rymen,
Die gy aen een kan lymen,
En al waerje een Poëet,
Ik agt je minder als een scheet,
U Vaerzen voor Naerzen.

Kees.
Ie sopt met mijn ach! soete Tryn,
Rontom mooy;
Ach genees mijn Minnepyn,
Eer ‘k mijn ga verhangen,
En dat zou u prangen,

Wen ik raekte zo van kant,
Dus genees mijn Minnebrand,
En Vonken, doorlonken.

Tryn.
Ik ga, en schrik voor u gesigt,
Lompe bloet,
Ik wil een aer die mijn verpligt,
Om hem weer te minnen:
Met mijn hert en sinnen,
Nog eens ik ga, zoekt gy een Meyt,
Die so gy wilt is bereyt,
Tot Trouwen, En houwen.

Kees.
Help Venus Soon de pry die Vlugt,
Rontom mooy,
En lagt om mijn droef gezugt:
Ach! ach! Cupidootjen,
Schiet haer met een schootjen,
Op dat zy weer Liefden toont,
En mijn met haer weermin loont,
Voor zugten, Genugten.

Vryagie tusschen Krelis en Tryn.

Voys: Ik ben een Ionge Spruyt.

Tryn een brave Meyt,
Die waer verlieft op Krelis,
Sy sprak hem aldus aen:
o Waerde Soon van Meelis

Wilt aen mayn,
U gonsten eens betoonen, ‘k wou u Wyf wel zijn.

Kreel.
Neen Tryn ik minje niet:
Ik heb een ander Maysje,
So schoon als een Heleen:
En poezel zagt van vlaysje,
Lief van taal;
Daer by zo is sy Ryk en jy bent immers kaal.

Tryn.
Wel kreel ik ben zo schoon,
Van vlays als sy kan weesen,
Ik schenk aan u mijn schoot:
Heel blank en waert gepreesen,
Krelis maet,
Laet ik u waysje weezen eerje van maijn gaet.

Kreel.
Al benje nog so schoon;
Nog wil ik u noyt minnen,
Daerom vry mayn geen meer
Gy zult mayn gonst nooyt winnen:
Soek een aar.
Ik sal met Pleuntje Trouwen ‘t hylik is al klaer.

Tryn.
o Blonde Krullebol
En puykje der Minnaeren,
Voldoe mijn lust ik wil
Mijn Maegdom niet meer spaaren,
Daer ‘s mayn schoot,
En maijn sneeu witte Borsjes ‘k stel het voor u bloot.

Kreel.
Wel Tryn het past geen meyt,
Dat sy haer teere leden,
Ontbloot aen een Minnaer,
En aen hem wil besteeden,

Toom je Min,
De vinnig blaekt en brand voor my een wynig in.

Tryn.
Ag Kreel voldoe u lust,
En wil geen Iosip weesen.
'k Ben immers glat van vel,
Y wilt mijn smert geneezen;
Wees Adoon:
Ik zal u Venus weezen, want ik ben so schoon.

Kreel.
Nog eens ik sal u noyt
Beminnen minder Trouwen,
Ie soekt u sin ik ook
Dus wilt u min ontvouwen,
Aen een kwant,
Die ras u lust voldoet en blust u Minnebrand,

Tryn.
Y Krelis toon gena,
Laet mijn niet hoop'loos sterven,
Heb ik geen Geld
Nogtans heb ik veel goet te erven,
Van mijn Oom,
Een Scheepen tot Oossanen aen den Overtoom.

Kreel.
Ik ga het is mayn tyd,
Na Pleuntje mijn beminden,

Tryn.
Hout stant o ramp hy Vlugt,
Van mijn als een ontsinden,
'k Ben in noot,
Ag wrede dood rukt my dog eens in Charons boot.
Dus ging sy heel bedrukt,
Met tranen op de wangen,
Tot sy kwam aen een Boom,
Daer sy haer heeft verhangen, Aen haer bant,
Wat brengt de Min al menig een in groote schant.

Een aardige Klugt, van twee die te Aantykening om te Trouwen geweest hadden, dog kreegen zulke harde Woorden dat zy elkander ontslagen en lieten haar Namen weder uytdoen, en de Minnaar de Vryster van hem zienden daar hy lang by verkeert had, en die groote zin in hem had, laat hem ten eersten met die Aantykenen.

Op de Voys: wat let de Ieugt. Of Pleuntje te Oossaan.

Hier is een klugt geschied,
Wel waerd om te verhaelen,
Hoe een Soon van Piet,
‘k Meen Ian ging zonder draelen,
Met Tryn zijn meyt,
Wyl hy met haer wou Trouwen,
Met Tryn zijn meyt,
Naer het Stadhuys heel verblyt.
Om haer te geven aen,
Of op te laeten schryven,
Maer ‘t waer pas gedaen,
Of raekten voort aen ‘t kyven,
Ian sy sie daer,
Ik wil met u nooyt Trouwen,
Ian sy sie daer,
‘k Wil met u nooyt zijn een Paer.
Tryn zweeg mee niet stil,

Sy schol hem voor een Luysnek,
En sy sy ik wil,
Nooyt Trouwen met zoon Huysvlek,
Kom laet ons gaen,
Weer zamen voor de Heeren;
Kom laet ons gaen,
Dan is ‘t Huwelik gedaen.
Dus gingen deze twee,
Weer binnen voor de Heeren,
Al waer men haer bee:
Volda op haer begeeren;
Ontsluyt nu snel,
U Mond en by u Ooren,
Ontsluyt nu snel,
Hoor wat ik nog zingen sel.
Ian zag op die tyd,
Een die hy plag te Minnen,
En lang had gevryt,
Hy zy kom gaen wy binnen,
Sy waer te vreen,
En traden in de Kamer,
Sy waer te vreen,
Want zy minden hem alleen.
Ian heel vlug en raer,
Sprak schryft men op met deezen,
Schoon het is een aer,
Sy wil mijn Huysvrouw weezen,
Tryn riep heel luyt,
Bloed had ik dat geweeten,
Tryn riep heel luyt,
‘k Wet dat zy noyt wier u Bruyt.
De Heeren en elk een:
Die lagten om te scheuren,
Wyl Tryn ongemeen,
Van spyt niet dee als treuren,

Om dat een aar;
Kreeg haere Bruygoms Iantjen,
Om dat een aar,
Met haer Iantjen wier een paar.

Boere Vryagie, Tusschen Fobbert en Tryn.

Voys: Ik voer laast uyt Holland.

Fobbert een Boere Knegt,
Niet schief of niet te regt;
Wou leven in den Egt,
Vermits dat Venus guyt,
Dikmaels zijn Liefde kruyt,
Geschooten had in zijn Ionkhert,
Waer door hy lee veel smert
  Eens op een Morgen vroeg,
So dra Aurora joeg,
Ging hy uyt en mee droeg;
Sijn Emmertjes het was,
Om te gaen melken ras,
Wat heeft hy in de Wey bespuert,
Een Meysje uyt zijn Buert.
  Die mellikten haer Koe,
Hy wier het sien niet moe,
En gink ‘er voort na toe,
En met een boerse groet,
Zo ligten hy zijn hoet,

Ia maekten daer zoon komplement,
Dat hy viel op zijn krent.
Maer hy weer vlug ter been,
Hy sprak tot haer met reen,
ô Schoonen die ik meen,
Ik groet u met fatzoen:
Als een Minnaer moet doen;
Wanneer hy zijn soete Lief aen spreekt,
En haer om ‘t Iawoort smeekt.

Tryn.
He Fobbert is het waer,
Het geen je zegt is raer,
Wat meenje daar mee vaer;
Ie spreekt haest ofje nou:
Al me zogt na een Vrouw,

Fobbert.
ô Tryntjen ik zoek u mijn kind,
En heb u heel gezint.

Tryn.
Wie maijn ha ha ik lagh,
Wie henker of hier mag,
Maken van Trouw gewag,
Loop Iongen leer eerst Pap,
Ter deegen eeten knap,
Dat jy niet op u Rok en stort,
Waerom u Moer staeg knort.

Fobbert.
Ag Tryntje Fob zo niet,
Met Fobbert die gy ziet,
Dat u zijn gonst aan biet,
Indien je wist wat goet,
Dat ik nog erven moet,
Gy zout mijn alderliefste Mayt,
Noyt geven zulk beschayt.

Tryn.
Laet hooren eens van jou,
Van wie of jy nog wouw,
Geld en goet erven nou,

Fobbert.
Wel Tryntje van mayn Peet,
Die is out asje weet:
En heeft ook zo veel schoonder goet,
Dat ik nog erven moet.
Ook heeft se mayn voor uyt,
Belooft een schoonder buyt;
Als ik eens ben de Bruyd;
'k Wil zeggen de Bruygom,
Hoe ben ik ook zo dom,
Dat 'k in 't spreeken mayn verzin:
Dog dat komt van de Min.
Een wieg en luyermant,
Een Flesje met een kant,
En ook een Navelband;
Als wy Trouwen te zaam,
En jy raakt in de Kraem,
Zo sal sy ons daer mee verzien,
Ey laet het dog geschien.

Tryn.
Indien dat Peetje jou,
Dat geven wil op Trouw,
Dan wil ik sijn u Vrouw.

Fobbert.
ô Ia liefste van mayn,
Wel eens zo veel daer by;

Tryn.
Wel Fobbert Buer ik maekje dan,
Voort tot mayn egte Man.

Besluyt.
Sa Boertjes maek nu vreugt;

Nu Fobbert in zijn jeugt:
Ook eensjes Trouwe meugt,
Met Tryn die schoone Meyt,
Waer op zijn sinne leyt,
Ia Vlegt vry Palm en Ieugdig Kruyt,
Voor Bruydegom en Bruyt.

Kermis Dreun.

Voys: t'Antwerpen buyten de Kuypers Poort.

Sa Ionge Ieugt,
Maekt nu al t'zamen vreugd:
In deeze Kermis daegen,
Wyl yder is verheugd,
Ia neem een Meyt op zy,
Het zwieren staet nu vry:
Heeft men geen Geld Ianoom die helpt ons uyt de ly.
Zo dat gaet trant,
Yder danst hier hand aen hand,
Kyk hoe de Meysjes pronken:
Elk is by een Geland,
't Is spaer geen Wijn of Bier,
Maer drink en maek plysier:
Hoor Kees en Tryntje klinken dat gaet na de swier.
'k Wil hier van daen,
Na 't Waffelhuys eens gaen,
En zien wat daer voor Vreugden,
Op dees tyd werd gedaen
Die Roept breng Waaffels Baes

En maekt een groot geraes,
Terwyl zo meenig Vrijer zoekt na ‘t Meysjes Aes.
Dog dat’s een fleur,
‘t Gaet met de Kermis deur:
Elk sit hier aen een tafel,
Met een Gardyn ‘er veur,
Men heeft zijn vryigheyt,
Men zolt en knoept de meyt,
Dat meenig neegen maenden heugt na deese tyd.
Zo werd de Nagt,
Met Vreugden doorgebragt,
De Zon begint te straelen,
‘t Mooy weer ons weer toe lagt:
Nu na het Lytse Plyn:
Elk met zijn Lys of Tryn:
Of na de Botermarkt daer de Vreugt sal zijn.
Alles op de been,
Schieve, manke rat van leen,
Ik zie een heele koppel,
Om een Stillasie heen,
Klaes klomp die lykt Pastoor:
Hy vermaekt yder het oor:
Door al zijn snaekze grappen krygt de Vend gehoor.
Wat varder staet,
Een Vend die is in staet,
Om alles op te zingen,
Wat dat ‘er al om gaet,
Elk Vaarsje roep de Vend,
De wys is wel bekend,
Ik geef het stuk drie duyten ‘t is heel pertinend.
Daer staet klyn Ian,
Die roept mee als een Man,
Over de hondert Lietjes,
Die kope wil loopt an:
‘k Wor doof en blind door ‘t zien,

En schreeuwen van de Lien:
Ik meen eerst wat te schaffen,
Want de klok slaet tien.
   En dan so voort,
Na de Schouw Burg zo ‘t behoort
Daer zal men ons Vertoonen,
Al ‘t geen een Mens bekoort,
Ik ga het is mijn tyd,
De Kermis ons verblyt,
Elk heeft hem tot de Vreugden op dees tyt verblyt.

Minnaars-Klagt, Over zyn Blaauwe Scheen.

Voys: De Groote Maggol.

Bloet hoe kryg ik nog een Meyt,
Die zo ik wil is bereyt,
Bloet hoe kryg ik nog een Meyt,
Die mijn Siel verblyt:
Kom ik by keetjen of fransjen,
Of by Griet of lange Tryn.
   Of by Claasje,
Elk is Baesje,
‘t Is ga voort van mijn.
   ‘k Loop gestaeg een Blaeuwe Scheen,
Bloemerhert waer zal ik heen,
‘k Loop gestaeg eenh Blaauwe Scheen;
Ach! wist ik de reen,

‘k Heb geen Bogchel of hoge Rug,
Ik ben netter als een Plug,
  Ia ‘k Aardig,
  Rap en vaerdig;
En van alles vlug.
  Ik praet als een Advocaet:
En zing niet als op de maet,
Ik praet als een Advocaet,
En Lief in ‘t gelaet:
Mijn broek met Franje zit heel net:
Kousse Schoenen heel adret;
  Na de mooden,
  Als de Gooden,
Gaen op een Balet.
  M’Kantedas men Pruyk en Hoet,
Ia al wat ik draeg sit goet:
M’Kantedas men Pruyk en Hoet,
Staet gelyk een Poet,
‘t Is alles even net en fraey,
De Meyde zijn wel henkers taey,
  Dat haer zinnen:
  Niet beminnen,
Daer ‘k haer Streel en ay
  Mijn vyf zinne zijn op hol:
En mijn Hooft draijt als een tol,
Mijn vyf sinne sijn op hol,
‘k Wor nog Gek ja dol,
So ik geen Meyt bekoore kan,
Daer ik als en Aetna bran,
  Cupidootjen,
  Minnegootjen:
Maek van mijn een Man.
  Eer dat ik in ‘t water sluyp,
Door ‘t verdriet mijn zelf verzuyp,
Eer dat ik in ‘t water sluyp,

Door een Minnestuyp:
Of eer ik mijn aen een touw,
Ga verhangen, en dat zou,
  Gy verfoeijen,
  En wis moeijen,
Daerom help mijn gouw.

De Droomende Rysiger.

Voys: Ha, ha, zie, zo.

Ik droomden op een tyd,
Dat ik geheel verblyd,
De waereld om wijl hy waer los,
  Let wel, let wel,
Wyl ik nooyt liegen zel.
  ô Bloet wat zag ik al,
So dra ik uyt de Stal,
Sprong op mijn Beesjen als Quichot:
Gewapent als een Hottentot,
  Let wel, let wel,
Wyl ik nooyt liegen zel
  Ik ree eerst langs een Heg,
Tot ik kwam op een weg,
Die liep regt na Batavia,
Ik kwam daer met mijn beesje dra,
  Let wel, let wel,
Wyl ik nooyt liegen zel.

‘k Sag daar een heele Rep,
Ezels die schransten Brey,
Elk had een Lepel in de Poot,
Ik lagten myn wel gallef Doot,
Let wel, let wel,
wyl ik nooyt liegen zel.
‘k Ree weer een weinig voort,
Tot Spanjen in de Poort,
Daer zat een Besje als een Klop,
Die spon van Paerde Haer een Strop,
Let wel, &x.
Wat verder zag ik weer,
Een Stier die menig keer,
Vloog als een Voogel door de Lugt,
hy had twee Vleugels, ‘t leek wel klugt,
Let wel, &c.
‘k Ging spoedig daer van daen,
Wyl ‘t Beest niet stil wou staen,
Tot ik geswint in Poolen quam
Y hoor wat ik daer vernam,
Let wel, let wel,
Wyl ik nooyt liegen zel.
Daer las een Hond de Krant,
en een die blafte brand
Vermits die een Trompetter waer,
o Ramp wat blies dat hondje naer,
Let wel: let wel:
Wyl ik nooyt liegen zel.
Voort trok ik na Parys;
Daer zat een Aap heel grys,
die vrat sijn Neus heel van sijn Bek;
‘t Lykt dat de Apen daer sijn gek;
Let wel: let wel:
Wyl ik nooyt liegen zel.
‘k Sag ook een Oievaer,
Maer dat stont drommels raer,
die droeg een vol Okshooft met Wyn,
En vloog daer mee waer hy wou sijn,
Let wel: let wel:
Wyl ik nooyt liegen zel.
Mit viel mijn Osjen neer,
Ik dee mijn duyvels seer
Waerdoor ik haestig wakker wier,
Het Droomen is dikmaels plysier,
Let wel: let wel:
Wyl ik nooyt liegen zel.

Vryagie tusschen een Trompetter, en een Boerin.

Stem: Ik quam lestmaal by een Iuffrouw.

Een Trompetter wonder ras,
Minde Knier een brave tas:
Wyl hy haer vant in de Stad,
Sprack hy schoonheyt
die de Goon vlyt,
Trots een Venus of Heleen,
Wilt een wynig met mijn treen.
‘k Sal voor u op mijn Trompet,
Speelen een soet Minnewet,
Kuiertje wil dan met mijn gaen, Na de Veenen,
‘k Ben de geenen:
die u mint o waerde Maegt
Want gy mijn alleen behaegt.

Kniertje.
Trompetter maer ik heb geen tyd,
Soek in dese Stad een Meyt:
Daer g’er wel een kryge kunt:
Want mijn Moertje wil een Boertje,
Kiezen voor mijn egte Man,
Die sijn dinge doene kan.

Trompetter.
Ach! lieve Kniertje ga met mijn,
‘k Sal voor u de beste Wyn,
Late tappen tot Kulstaert:
Wilt dan meede,
Met men treeden,
‘t Is daer Kermis dese dag,
Vraeg aen Moertje of je mag.

Kniertje.
Van dese dag kan ‘t niet geschien,
Want wy karnen so ik mien,
‘k Wed mijn Moertje raest en knort,
Ia sal kyven om ‘t uyt blyven,
Want sy sey dat ik wat ratm,
Weer moest komen uyt de Stad.

Trompetter.
Laet ik mee by Moertje gaen,
‘k Sal vragen of zy ‘t

toe wil staen,
‘k Wouw met u graeg aen de trant, soete Kniertjen,
Een plyziertjen,
Wou ik hebben tot Kulstaert
Want de Kermis is het waert.

Kniertje.
O Vrind indienje krygt verlof,
So wil ik ‘t u niet seggen of
Kom ga maer ras mee na mijn Moer,
wilt het vraegen,
Vry nu vraegen,
En neemt u Trompet vast mee,
Daer’s mijn hant ik ben te vree.

Trompetter.
Wel aen ik ga ‘er voort na toe,
En wil beleeft gelyk een Koe,
Haer vragen of het is haer sin,
Dat ik vaardig met u aerdig,
Hou die blyde Kermis Feest,
Met so meenig snaekse Geest.
Hy ging voort met Kniert en heen,
En waer wonder wel te vreen,
Want hy speelden voort een Lied,
Na haer sinnen!
Van het Minnen,
Op sijn Trompet wonder soet,
En het de die schoonen goet.

De Vreden tussen Klooris en Fillis geslooten ten Huyze van Fillis.

Op een Nieuwe Voys.

‘t Gaet wel o Klooris waerde Maegt,
Gy wil de vree gewillig sluyten,
Bruy dan God Mavors door de ruyten,
Op dat die Vent u nooyt meer plaagt.
Of vat hem by sijn linker been,
En wilt hem by de Turven smyten,
Ia laet hy daer sijn tyd verslyten,

Die questie maeken die alleen
   De vree verdrukt en stadig schent,
En tragt naer wreede Ooreloogen,
Weg weg is nu sijn groot vermoogen,
Nu Iovis ons de Vrede Vrede sent.
   Die uyt de hooge Saal neer daald,
Met d'Olyf in haer handen,
En komt u weer party aanranden,
'k Meen Fillis die haer wel onthaeld.
   En u voort om vergifnis bit,
Na sy schoongeijt had ontbooden,
Sijn de helse Monsters weg gevlooden,
Wyl God Mars gekluystert sit.
   En gy met haer de Vree omhelst,
Die de Eeuwen zal verduuren,
Weg weg met twist en tweedrags kuuren,
Die twee die woeden om het Eelst/
   Dus song ik wyl gy alle by,
Riep wellekom o blyde Vreden,
Wilt nu de twist met Voete treden,
En omhels nu de Vrede bly.

De Min boven Bachus.

Stem: De Stokke dans.

Ick wil geen Bachus prysen,
Veel minder eer bewysen,
Neen ik hou meer van een Maegt,
Die mijn alleen behaegt,
Weg weg weg met Bagchus nat,
't Maekt de Beurs te henkers plat,
'k Min een Maegtwier soet gesigt,
Mijn tot haer Min verpligt.

Een Dronkaerd mag ‘t behagen,
Te drinken heele dagen,
Met God Bagchus en Sileen,
Ik haetze byden en met reen,
Want daer men gestadig drinkt,
En met volle Glaesen klinkt,
Daer geraakt gewis het geld
Op een Hont en ‘t Hooft ontstelt
Dan is ‘t beget Allarrem,
Hy raakt heel kaal en arrem,
Wat raet het Geldjen is verbruyt,
Hy moet het Seegat uyt,
De Min die baert niet aers als vreugt,
Als ‘t geschiet in eer en deugt,
Bagchus baerd ons altijd pyn,
o Cupido ‘k Min u allyn.

Bagchus boven de Min.

Stem, Als vooren.

Wil Cupido nooyt prysen,
Of Venus eer bewysen,
Neen ik Min de frisse Wyn,
Die doet ons Vrolik sijn,
Weg weg klyne God der Min,
Een roemer Wyn is nu mijn sin;
Die ik drink in een teug uyt,
En Vat al weer een volle Fluyt.
Een Minnaer mag ‘t behaegen,
Te loopen heele daegen:
Zijn Beminden agter ‘t gat,
Ik drink mijn liever zat,
Ik lag om de beste Vrouw,
U vryheyt vliegt vast door de Trouw.
Ook krygt men veel Kinders wis,
‘t Geen zorg veroorsaekt naer ik gis.
Dan is ‘t dikmaels Allarrem,
Men hoord geschree gekarrem,
Pappaes hooft raekt heel verbruyt;
Hy gaet het Zeegat uyt,
Bagchus baert ons nooyt verdriet:
Want daer niet als vreugd geschiet,
De Min die baerd veel zorg en smert,
Daer Bagchus ons verheudt het hert.

Droom aan Fillis.

Voys: Ag waarde Klooris die ‘k bemin.

Terwyl de Nagt Godin Diaen,
Veel schoonder als voor deze praelden;
Want zy met hare glanze straelden,
Na Febus had zijn rijs gedaen,
Ben ik ter slaep Koets opgetreeden,
Maer waer nog pas op ‘t zagte Bed,
Of Cupidootjen schoot heel net:
Een heete schigt door al mijn leden.
Ag sprak ik klyne God der Min,
Hoe kunt gy mijn nog langer plagen,
o Smert, o smert die ‘k moet verdragen,
Waerom schiet gy dees Boezem in,
Die reets gelyk een Erna blaekten,
Of wilt gy dat de felle Brand
Mijn heel verteert en brengt van kant:
‘k Wens gy dan ras een eynde maekten.
Want zo te leeven lykt men niet,
Gy doet mijn duyzend dooden sterven,
Og mogt ik Fillis gonst verwerven:
Weg vloden mijn rampen en verdriet,
Dus ly ik op mijn Bed te Woelen,
Dan op mijn rug dan weer op zy,
dan wiet ik droevig dan weer bly,
En dagt gy zou mijn Brand verkoelen.
Dan dagt ik weer zy is te straf,
En zal mijn heete Brand noyt blussen,
dan dagt ik weer ik wil ze kussen,
Eer dat ik dael in ‘t naere Graf,
dus speelden mijn verliefde sinnen,
Op u o Fillis waerde Maegd;
Wier soet gesigt mijn siel behaegd,
En die ik Eeuwig wil beminnen.
Tot ik viel in een soete droom,
Men dagt een Maegt heel schoon besneden,
Kwam voor mijn Bed die deeze reden,
Tot mijn sprak gy bent al te loon;
Sta op ik

kan geen klage doogen,
Voldoe nu vry u Minnelust,
Mijn Brand en d'uwe moet geblust,
Y droog de tranen van u oogen.
Terwyl zy sprak ontblooten zy,
Haer schoot en ted're blanken leden:
Sy quam mee op mijn Slaap Koets treden,
Maer toen ik Venus lekkerny,
Met die schoone Maegd wou smaeken,
Wier ik voort wakker en ik sag
Geen Maegd dus riep ik ach! ach! ach!
Waer is sy die men zou vermaeken.

De Val van Ikarius of op de Hoogmoet.

Voys: In de Min vind ik genugten.

Ikaer door Hoogmoet aengedreven,
Dogt niet op zijn Vaders reen,
Wou op zwakke Vlerke streeven,
door de lugten, door de lugten,
Door de lugt en wolken heen,
Door de lugt en wolken heen.
Eer hy 't dagt waer hy bedrogen,
De helle Son die smelt het was;
Waer op hy scheen trots te boogen,
die te hoog vliegt, die te hoog vliegt,
Die te hoog vliegd, valt te ras,
Die te hoog vliegd, valt te ras.
In een Poel vol van elenden,
Sijn Vlerken ware vast gemaekt,
Met Was hy sijn zwakte kenden,
Vloog nog daer de, vloog nog daer de,
Vloog nog daer de Zon 't heetste blaekt,
Vloog nog daer de, Zon 't heetste blaekt.
't Was smelt door de Zonnestraelen,
Zijn Vlerken los hy daeld en valt,
Ia moet 't met de dood betaalen,

Dus ziet men de, dus ziet men de,
Dus ziet men de hoogmoet bralt,
Dus ziet men de hoogmoet bralt.
Niet langer als een heel kort poosie,
En nederigheyt altyd,
Voor de Droomen een kleyn trooste,
Die de hoogmoed, die de hoogmoet,
Die de hoogmoet gewis myt,
Die de hoogmoet gewis myt.

Minne-Zang.

Stem: Ik die de heele gansche nagt.

Onlangs zag ik een Veld Godin,
So schoon als een Heleen,
En wonder rat ter been,
In een bos na mijn sin,
Die men heel ontstak in Min,
Sy trock heel gezwind haer kleeren uyt,
Ik hiel men stil en maekte geen geluyt,
Sy trok heel gezwind haer Kleeren uyt,
Ik hiel myn stil agter een Boom heel Groen,
En zag wat zy wou doen.
Haer kleertjes had zy uyt gedaen,
Om voort in de Beek te treden zy geleek,
Een Venus of Diaen,
En in Blankheyt scheen ‘s een Swaen,
Haer Borsjes Zaft als een Sneeuw zoo wit,
En haere Oogjes zwart gelyk een Git,
Haer Borsjes zagt en als een Sneeu zo wit,
Ontstak mijn in een Vuur als Etnaas Gloet,
Waer door ‘k haer Minne moet
Tot haer Knietjes trat zy in ‘t nat,
Mijn oog viel op haer buyk en op haer enge struyk:
En al ‘t geen dat ze had:
Dat door ‘t Water wier bespat:
Haere dyjen schouders en haer tug;
Haer blanke Voetjes waere wonder vlug:
Haere dyjen schouders en haer rug;

Daer waer na ‘k zag niet een foutjen aen:
Dus wou ik by haer gaen.
‘k Trok heel geswint en wonder stil,
Mijn klederen uyt,
Om zo geheel vertuyt,
Nu mijn lust en mijn wil,
t’Gaen by haer zonder geschil:
Maer zo dra die schoon Maegt mijn sag,
So riep zy heel benaeud ach! ach! ach! ach!
Nog eens zo dra die Maegd mijn zag:
So vlugten sy en ik haer spoedig na.
Ik riep ey sta ey sta.
Dog zy Vlugten gestadig voort,
Maer ‘k haelden haer haest in dat waer wel na mijn sin,
‘k Riep sta mijn te woord,
die mijn hert en mijn siel bekoord,
Ik greep haer om de middel vast,
So dra zy zag dat zy waer verrast:
So sprak zy ach! doe mijn geen overlast,
Mijn schoot heb ik ten besten voor een Vrind,
Die mijn opregt bemint.
Daer op kusten ik haere Mond,
En soog het soete nat,
daer geen Nectar by had,
Van de Ambroose gront,
Waer door ik meer wier gewond;
daer na smolt ik mijn Sieltjen in haer schoot.
En Pylden net de diepten met mijn loot;
daer na smolt ik mijn Sieltjen in haer schoot,
En dee mijn lust volkome met de Maegt,
die alle schoonheyt draegt.
So dra ‘k verdooyt door ‘t Streelen waer,
Toen sprak zy Ionge quant,
Heel fris en heel gelant,
Laet ons voor ‘t Altaer,
Van God Hymen met malkaar,
Ras verbonden in den Egte Trouw,
dan bend gy mijn Man en ik u Vrouw,
Ras verbinden in den Egte trou
Ik waer te vreen dus kleeden wy ons aan,
En ben met haer gegaen.

't Vermaak van de Zoomer, in de Plantagie en Diemermeer.

Voys: Onlangs geleen ging ik bedroefd van zinnen.

Wie zou hem in dees tyd niet weer verblyen,
Nu yder met zijn Lief na buyten gaet;
En nu het Veld met Gras weer Ieugdig staet,
En Bloem en Blad met dau weer is bespat,
En nu geen Kou ons plaegt in deze tijen.
  Voor mijn ik ga voor eerst in de Plantagie,
Hoe schoon en Ieugdig Bloeyd hier elk een Boom,
Hot menig Ruster gunter aen de Stroom,
Ian met Lys en Krelis met zijn Tryn,
Die spreeken nu niet als van haer Vryagie.
  Dus gaen ik voort de Poort uyt in het Meertje,
Hoe Lief en Soet kweeld hier de Nagtegael:
Mijn hert verheugd door zijne zoete taal,
Ik hoor de Vink en Leeuwerik heel bly:
Terwijl die heen en weer vliegt als een Veertjen.
  Daer ben ik aen de Malibaen gepreesen,
Daer moet ik in, Bloet wie maekt zoon geraes,
't Is lange Louw die lykt beget een Baes;
't Is staa wat ruym hy goyt de stuyter weg,
De Weddenschap wint hy gelyk voor deezen.
  Kyk Aaltjen bind een doek voor Iaspers oogen,
Hy loopt verkeert o ramp daer valt de Bloed,
Men lagt hem uyt om dat hy geven moet,
Een Kanne Wyn die hy verlooren heeft,
De Weddenschap die heeft de zul bedroogen.
  Nu na een Plaats alwaer wat vald te nappen,

De Taafels en de Banken sijn bezetl
‘t Is zit in ‘t Gras indien gy wil de pret,
Beschouwen die hier op dees tyd geschiet,
Men hoort haest niet als Hospis wil maer tappen.
o Wee daer valt Iaep met zijn lieve Truytjen,
Door ‘t looze Bankjen yder lagter om,
Wat vorders doopt Tryn krakelings en Mom;
Terwijl Fobbert een Schol aan Mooten snyt,
Voor sijn beminden die haest is het Bruytjen,
Daer drinkt men Koffie met een heel zoet klontjen,
En Ioris kommandeert een kom met Melk,
Terwyl een ander drinkt een Volle kelk,
Met Frisse Wyn die hem verheugt het hart,
En zuygt daer na d’Ambroos van Pleuntjes montjen.
Van daer na Diemen die hem wil vermaaken:
Hoe meenig Koetjen loopt hier in het Veld,
Terwyl de Boertjes elk gelyk een Held,
Die Beesjes Melken dog om groote winst,
Waer na dat yder Mens gewis sel haeken.
Van daer ga ik na huys en die wil kyken,
Of ‘t er zo is die gaet het vry bezien,
De Zoomer die vermaekt vast ellek ien,
o Diemermeer ik prijs u groote Lof,
En wil altyd op uwe glantzen pryken.

De klagten van Venus, over de dood van Adoonus.

Voys: Ag waarde Klooris die ‘k bemin.

Daer leyt die waerde Ionge Held,
Wiens schoonheyt mijn zo kon ontvonken:
dat ik door Liefden

wier als dronken,
ô dood, ô dood, die mijn ontsteld,
Moest Adoôn dus ontydig sterven,
ô Iongeling wiens zoet gelaet,
Mijn en mijn Soon te booven gaet,
Ach! moet ik nu u schoonheyt derven.
Ik kus voor ‘t laast die lieve Mond,
daer twee Karsjes weeldrig groeyden,
En daer de Nectar overvloeijden:
ô Regte Ambrosyne gront:
Hoe kon ‘t Wild Swijn u nog verscheuren,
ô dood ô al te wreede dood:
Ik wil schoon ‘t zelfs het spook verdroot,
Om u nog alle Iaren treuren.
En ik zal door mijn groote kragt,
Van u maeken ‘t Puyk der Bloemen,
So schoon dat yder u zal roemen,
Waer door gy waerdig blyft geagt,
Kon Proserpjen een Vrouw verkeeren,
In een Hofmunter ik sal haest,
U Veranderen voor het laest;
Weer ras een Bloem na mijn begeeren.

Adonus veranderd in een Bloem.

Bakkers Vryagie, tusschen Ian en Bregje.

Voys: de Haarlemmerdyk.

Ian.
Ag! Bregje lief Ag! waerde Kint,
Hier komt een Bakkers Knegt,
Die u gelyk zyn Hart bemint,
Daerom verstaet mijn regt,
Ik knyp de Bollen om gewin,
Eer ik ze schiet de Oven in,
Dus wert gy wis een Ryke Vrouw,
Zo gy mijn geeft u Trouw.

Bregje.
Dat’s weer dat Ouwe lollen maet,
Ik wil geen Bolle Dief,
Daerom versoek ik datje gaet,
En zoek

tot u gerief,
Een Meyt die snaerig Schyven heeft,
En die u Fluks het Ia woort geeft,
Voor myn ik Min een and're kwant,
Ik zeg blyf van myn kant.

Ian.
Hoe ben je zo op mijn verstoort,
Daer ik met groote vlyt,
Voor u O Lief gelyk 't behoort,
Wil werken in myn tyt,
Myn Oom heeft reets een Backery,
In de kortestraet aen 't Y,
Al waer hy my zal zetten in,
Als ik trouw na zyn zin.

Bregje.
Loop kromme styve Bakkers Mof,
ik mine niet met al,
Dus geef men tog geen meerder stof,
Door al u woorden mal,
U Bakkery staat mijn niet aan,
Ik hou te veel van uyt te gaan,
Daer een Bakkerin in Huys;
Moet zitten voor haar kruys.

Ian.
Ik sweer by een paar Bollen,
en een Timpje net van pas,
dat zo ik het doene ken,
Een Meyt zal houwen ras,
die al u Werk verrigten moet,
En na u zin allenig doet,
dus staak u strafheyt toon gena.
En geef het Woortje Ia.

Bregje.
Swyg Kwibus alder grootste Nar,
Ik schrik voor u gesigt,
Daar by u kromme Neus van var,
Die als een Vuur Baak ligt,
Is vol met Puysten en heel krom,
Daar by u Montjen als een Kom,
Verwekken nooit een Ionge Maagt,
Dus laat mijn Ongeplaagt.

Ian.
Loop stuurze Meyt loop wreede Bregt,
Ik ga zo vlot na Leen,
Dat Meytsje wil een Bakkers Knegt,
Dat gaet 'er dan soo heen.

Bregje.
Ia bruy maar heen zoek u gerief,
Bolle Knyper groote Dief,
Ik wagt tot dat een geestig kwant,

Zyn Trouw by mijn verpant.

Een Minnaar pryst de schoonheyt van zyn Clarinde.

Voys: als ik myn Philis kussen mag.

Ik Roem een daar Natuur op praelt,
Een pronck van onze Amstel Maagden,
Wien overschoonheyt meerder straelt,
Als Venus die de Goon behaagden.
  Roemden ooit Paris op Heleen,
Wien schoonheyt hy hadt uytverkoren;
En prees Leander ongemeen,
Zyn Hero eer hy ky kwam te smooren.
  Ik prys Clarinden wien gesigt,
Het koelste Hertje kan ontvonken,
Zy is ‘t die myn tot Min verpligt;
Door haare toverende Lonken.
  Zy is ‘t die ‘s Nagts mijn Hert verkwikt,
Wen ik mijn ziel smelt in haar schootjen,
En als ze myn met bande strikt,
In ‘t aenzien van klyn Kupidootjen.
  Terwijl se haer armen om mijn Hals,
Vast strengelt en wyl ik mag smaeken,
De Necktar van haer Lipjes mals:
Alwaer Iupyn zou zelfs na haeken.
  Ia dat hy eens haer schoonheyt zag,
Hy sou gewis syn troon verlaeten,
En haer mee smeeken met ontzag,
Al zou Iuno zyn Vrouw hem haeten.

Onlangs zo ly zy heel gerust,
In het bedaude Gras te rusten,
Het scheen zy waer in slaep gesust;
Ik wier geport tot Minne-Lusten.
Haer Boesem hadt zy los gedaen,
Waer door ‘t nieuwschierig Oog zig weyden,
Op haere Borsjes als een Zwaen,
Door ‘t wit veel blaeuwe Aders spreyden.
Ik liet haer slaapen in het Groen,
En ging terwyl haer schoonheyt roemen,
Wen ik die schoonheyt kan voldoen,
Zo wil ik myn gelukkig noemen.

Vryagie tusschen Iaap en Lysje.

Stem: De Mars van Marrelenburg. Of: Wat mag dog zyn de reeden.

Iaap.
Ach alderwaerste Lysje,
Pronk en schoonste van het Land,
En help mijn nu een Rysje,
Eer u Minnaer raekt van kant,
Wyl ik door Vuurig Minnen,
Bran als Etna van binnen,
Dus toon gena, Eer ik verga,
En laat het Ia
Woortjen eens Vloeijen uyt u Mont,
Over die Ambroosyne gront,

Dan wert mijn hert, Bevryt van smert,
Wen gy men maekt gesont.

Lysje.
Soek jy met mijn te mallen,
Iapik Buer je bent verkeert,
Dus wilt niet langer kallen,
Schoon dat u een siekte deert:
Laet die een aer geneezen,
‘k Wil geen doctores weezen,
Mijn Medisyn is gaet van mijn:
Dan werje Ryn;
Of gaet na Doctoor Bier en Broot,
Die sal u helpen uyt de noot,
Of na Ian Stront, die meenig wont,
Kan helpen voor de dood.

Iaap.
Gut Meyt wilt zo niet foppen,
Of Iaap krynen moet nog voort,
Dat zweer ik by de Kloppen,
Die zo meenig Paap bekoort,
Ian Stront kan mijn niet helpen,
Nimand kan mijn Min stelpen,
Als gy alleen, die ‘k ongemeen,
Bemin met reen,
Wyl ik gewent ben door ‘t gezigt,
Van u dat staag schiet schigt op schigt,
In mijn Ionkhert, Genees mijn smert,
‘k Blyf dan tot u verpligt.

Lysje.
Foey foey wat henkers liegen,
Iy schaamt jou ook niet een sier,
Of wil je mijn bedriegen,
Met loogens ik loof het schier,
Wie kan zoon praat gedoogen,
Van schigten in mijn oogen,

‘k Loof vast je zijt u sinnen kwyt,
Terwyl je vryt,
Ik sou jou raden waerde Vrind:
Dat gy eer gy een Maeght bemind;
Eerst leert u les, By een Matres?
Gy praet als heel ontzint.

Iaap.
ô Schoonste van de Fvrouwen:
Daer natuur alleen op praalt,
Wil die zaek aers ontvouwen,
Wyl gy hem verkeert afmaelt:
De schigten sijn de vonken,
Die in u oogen lonken,
Ik bid sta af je bent te straf,
Eer ik in ‘t Graf,
Moet daelen als een martelaer:
Laet ik met u tog sijn een Paer:
Zo niet ik zal door ongeval,
Nog sterven dat is klaer.

Lysjen.
Ik mag u praet niet hooren,
Daerom meen ik heen te gaen:
Dus is ‘t moeyten verlooren;
Ik ga gy kunt blyve staen.

Iaap.
Wilt nog een luttel spreeken,
ô Bloet zy is geweeken,
Help Venus Soon kom van u tgroon,
Eer ik tot loon,
Mijn eyge neus bijt van mijn bek:
Hou Iapik wor beget niet gek,
Soek blanke Bregt: Sy is niet slegt
Maer net en wonder krek.

Kers-Lied, Op de Geboorten van onzen Hyland en Zaligmaaker Iesu Kristi.

Voys: Ha ha: Si so.

Looft nu den Heer der Heer,
En toen u Hyland eer:
Hy is Gebooren in een Stal:
Die God die ons verlossen zal,
Ha ha, Zing dra: Halle Hallelia.
Men vond in Bett'lehem,
Geen Herreberg voor hem:
Dus moest onze Groote God,
By de Beesten in een kot,
Ha ha: Zing dra: Halle Hallelia.
In 't naerste van de nagt;
Kwam hy door Goodes kragt
Terwyl de Herders die vol vree,
De Nagtwagt hielden by haer vee:
Ha ha: Zing dra, Halle Hallelia.
Hoor hoe de Engele ry
Door Godes Heerschappy;
De bootschap brengen in het Veld,
De Herders daer door heel ontsteld:
Ha ha, Zing dra, Halle Hallelia.
't Waer Herders hoor de maer,
En blytschap allegaer,

Hoe dat Gebooren is Gods Zoon:
In Davids Stad, een Sal sijn troon;
Ha ha: Zing dra: Halle Hallelia.
Die Vorst lyt in een Krip,
Gewonden in een slip,
Of slegte doek, dit spraeken zy,
Looft God zo zong de heele ry,
Ha ha: Zing dra: Halle Hallelia.
Mit vloogen zy weer heen,
En loofden God met reen,
De Herders traden na de Stad,
En vonden ‘t kind ‘t geen men aen bat,
Ha ha: Zing dra: Halle Hallelia.
‘t Waer zo ‘t haer waer verklaert,
En ook geopenbaert,
Zy loofden God aen baden ‘t kind,
Dat van elk haest wier bemint,
Ha ha, Zing dra, Halle Hallelia.
De Herders keerde weer,
En loofden God haer Heer,
Om dat hy ons gezonden heeft,
Een helt waer voor de duyvel beeft,
Ha ha, Zing dra, Halle Hallelia.
Looft nu gy Kristenen al,
Dees Kristus die ons zal,
Verlossen met zijn vlees en bloed,
Hy is die geen die ons behoet:
Ha ha: Sing dra: Halle Hallelia.

Vryagie, Tusschen een Outman en Ionge Dogter.

Voys: Prins Robberts Mars.

Outman.
Ag alderwaerste Engelin:
En schoonste die ‘er leeft,
Y toon mijn nu eens weder min
Wyl gy mijn hart vast heeft,
Ben ik wat out dat ‘s niet met al,
Ik heb veelgeld en goet,
Dat u gewis behagen zal;
Ik zoek wat Ionk en soet.

Ionge Dogter.
Weg Ouwe rogchel knorrepot;
‘k Lag om u geld en schat,
U neus die druypt en zit vol snot,
Daer by u bakhuys glat:
Gelijk een Aap sijn Poorte Fles;
Vertrek ô ouwe Bloed:
Gy past veel beter by een Bes;
Als by wat Ionks en zoet.

Outman.
Ag Lief een Bes behaegt mijn niet;
Gy bent die ik verkoor:
En die alleen mijn swaer verdriet?
Kunt helpen als ik hoor;
Het lieve Ia woord uyt u mond;
Wijl gy mijn Min dus voet:
Maak mijn dat bit ik weer gezond:
Ik zoek wat Ionks en zoet.

Ionge Dogter.
Y denk veel liever op een Kist;
‘t Sal u wat nutter zijn,
Onnoodig hier u tyd verkwist,
‘k Min Ionikhart wiens aenschijn:
Gelijk als een Adonus praelt,
Hy kwest mijn jonk gemoet:
U Geld niet by zijn schoonheyt haelt,
‘k Soek ook wat Ionks en soet.

Outman.
Wel Meysje maet wat scheeld mee dan
Ben ik te lomp van leen,
Dat gy mijn niet kiest voor u Man,
Daer ik u ongemeen:
Als een Leander min toedraeg,
Door een opregte gloet,
Og! sta mijn toe het geen ik vraeg,
Ik zoek wat Ionks en zoet.

Ionge Dogter.
Dat zoek ik mee daerom vertrek,
Ik schrik voor u gezigt,
Houd gy nog van de Min wel gek,
Je bend een aets te ligt.
Een Ionge Vrouw een Oudmans Graf:
So werd de Min wis roet,
Vry uws gelyk u Min is laf,
‘k Soek mee wat Ionks en zoet.
Weg ging het meysje en hy zag,
Gelyk een hoender dief,
Hy riep hou stant ag schoone ag,
Y geef gehoor mijn Lief,
o Wrede maegt wat bent gy wreet,
o Min, o min gy doet?
Mijn Branden als een Etna heet
Om een Meyt jonk en zoet.

Vryagie Tusschen een Besje en Ionkman.

Voys: Als vooren.

Besje.
Ionkman waer gaet dat zo vroeg heen,
Of ga je na de meyt,
Ik loof van ja niet zonder reen,
Wijl gy zo vaerdig sijt;
Y loop zo niet na u verdriet,
Een Ionge Vrouw is wis,
Een slet in Huys en anders niet,
Bejaart veel beter is.

Ionkman.
Ia Besje dat gaet zo na Tryn,
'k Waag 'er een Blaauwtje aen,
Sy sal mijn Bruyd gewis nog zijn,
So 't Vaertjen toe wil staen.

Besje.
Ionkman neem een bejaerde Vrouw,
Als ik met schyven zat,
Sie daer ik geefje voort mijn Trouw,
Ga met mijn op een pat.

Ionkman.
Wel Besje benje dol of gek,
Wat is dat voor een praet,
Neen neen mijn lust geen stinkend Spek,

Dus ik u reden haet,
En vraegje na de reen waerom,
Ik schrik voor een Oudwyf,
Regt by regt en krom by krom,
Is zoete tyd verdryf.

Besje.
Ik ben niet schief o jonge Held,
Maer al zo regt als gy,
Ben ik wat oud ik heb weer Geld:
Dat maekt een Huuw'lyk bly,
Gy hoeft niet voor de kost te bloen,
Als gy eens wier mijn Man;
Met soenen kunt gy mijn voldoen,
Toe lap het met mijn an.

Ionkman.
Weg weg koop met u Geld een aer,
Die om het Geld en goet,
Met een Oudwyf wil zijn een paer,
't Geld nooyt mijn lust voldoet,
Ik min een maegt maer geen Outwijf,
Die niet als hoest en kugt,
't Is wis een slegte tydverdrijf,
Ik min een jonge vrugt.

Besje.
'k Weet wis ik u behagen sel:
Wen gy met mijn probeert,
Want ik versta het Minnespel,
Een maegt die moet geleert:
'k Weet mijn te roeren op en neer,
Waer door de Min krijgt begeer:
Ionkman voldoe dan mijn begeer:
Eer ik door min versmagt.

Ionkman.
Denk om een Kist o ouwe Sloof,
De tyd heeft u verdort.

Besje.
Blyft gy dan voor mijn klagten doof,
Daer ‘k niet als tranen stort,
Ga Ionkman na je wulpse Tryn.

Ionkman.
Ik ga ‘er zo na toe,
Soek vry een vrek tot Medicyn;
Ik ben u praet al moe.

Boere Vryagie, tusschen Iapik en Lysje.

Voys: Brussel, Bruggen en Gente.

Iapik.
Laysje je bent een mayt,
So schoon as een kan weezen:
Wel dubbeld waert gevrayt,
Ag mogt ik hoopen op gena,
So waar mayn payn genezen,
Met het woordje ja.

Lysje.
He Iapik malle guyt,
Ben ik zo schoon en aardig,
Dat gy mijn tot u Bruyd,
Wou kiezen neen gy meent het niet,
Daerom vertrek maer vaerdig,
Eer ik werd bespiet.

Iapik.
Ag schoone krullebol,

In ‘t Dorrep is geen schoonder,
Je bent gelyk een mol,
So zagt van Vel dat zweer ik jou,
Y maak me u Inwoonder,
En wor Iapiks Vrouw.

Lysje.
Iapik ben jy in staat,
Om het kosje te winnen,
So hebje door u praet,
Mijn sinnen over lang bekoort,
Ke daar ik zelje minnen,
Alsje hout u woort.

Iapik.
Gut mayt wat ben ik bly,
Daer moet ik u op zoenen,
Nu dat gy bend voor my,
Ik heb veel koeijen op me stal,
Dat zweer ik by mayn schoenen:
Negen in ‘t getal.

Ook heb ik Huys en Langt,
Veel hennen en veel haanen,
Mijn Boogaert vol geplangt;
Met d’alderbeste Boere Fruyt,
Gemaakt, met twee paar laanen,
Daer de vrugt langs spruyt.

Ook heb ik nog een paert,
En hongt en kat ook meeden,
Die snel ongs huys bewaart.
Ik hou veel duyven tot vermaak,
En nog meer Fraijigheden,
Want ik ben een snaek.

Ik heb een Karren Ton,

Gekuypt door ‘t hooft der snaaken,
So digt als hy maar kon,
Ik heb twee Emmers daar ik mee,
Mijn mellik kwyt kan raaken,
Als ik ga na Stee.

Een Wagen en nog meer,
Dat ik niet kan bedenken,
Ik kan na mijn begeer,
De kost wel winnen voor een Vrouw,
Ke daar ik wilje schenken,
Deze naalt op trouw.

Lysje.
Wel Iapik een haar naald,
En dat van Gout o waerden,
Ik wil dat gy ook praalt,
Met deeze ring ontfangt hem vrind,
Wy zijn nu eens op aarden,
Wyl gy mijn bemind.

Eynde.

Toegift Op de Nieuwe Harleveense Doedel-Sak door Kasparus van Regten.

Gy die met soet vermaak en lust,
Dees snaakze Zangen ging door lezen
Terwyl geen Nyt de yver blust
Des Digters, alom waart geprezen;
Vlegt Lauwe Blaân, en Mirte kruyt,
Om zyne Blonde kruyn te çieren,
Nu dat hy door zyn schelle luyr,
De Zangkunst komt op ‘t hooft te vieren;

En schuur de Lever door ‘t vermaak
Van knoddige en snaakze greepen;
Hy vreest geen Momus nog ‘t gelaak
Van Nyt, op lasteren gesleepen
Terwyl hy dit vergiftig beest,
Zo trots durft onder de Oogen treeden,
En voor de Pylen, niet en vreest,
Gewapent met het schild der reeden:
Vaar voort *van* R*egten* toon u vlyt,
Elk een bemint u snaakze Zangen,
Terwyl God Febus staat beryt,
Om u op Helicon te ontfangen.
Alwaar de Musen nevens my,
U Minnen om u Poeëzy.

J. vander Velden.

Register.

A

Ag waerde Philis wilt gy mijn.	13
Ag waerde Kloris die ‘k bemin.	16
Ag zoete lieve Meyt.	37
Ag lieve Pleuntje.	39
Ag! Bregje lief ag! waerde Kind.	76
Ag alderwaerste Lysje.	79
Ag alderwaerste Herderin.	84

B

Bent gy zoo vroeg op de been	21
Bloed Bagchus nodigt ons ten stryd.	46
Bloed hoe kryg ik nog een meyt.	62

D

Daer leyd die waerde jonge Held.	75
Doe ik Aurora zag de Ooster poort uytklimmen.	26

E

Een Musikant een rare kwant.	41
Een Trompetter wonder ras	66

F

Fobberd een Boere Knegt. 57

G

‘t Gaet wel o Kloris waerde maegt. 67
Goejen morgen Pleun. 5

H

Hier is een klugt geschiet. 55
Hoe werd mijn Ziel gestaeg gekneld. 27
‘k Hoor God Bagchus roesemoesen. 44

I

Ik ben belust om af te maelen. 33
‘t Is nu tyd, ga ten stryd. 43
Ik Droomden op een tyd. 64
Ik wil geen Bagchus prysen. 68
Ikaer door hoogmoet aengedreven. 71
Ik roem een daer natuer op praeld. 78
Ionkman waer gaet dat zo vroeg heen. 86

K

Koentje een snaek quam by zijn Neeltje Vryen. 10

Kom boomen die zo jeugdig staen te groejen. 19

L

Lieve Tryn je bent een Meyt. 50
Looft nu den Heer der Heer. 82
Laysje je bent mayn mayt. 88

O

Og Maegden wie gy zyt. 20
Op op o Amentas op op. 23
O pronk en schoonste ongemeen. 28
Onlangs zag ik een Veld Godin. 72

P

Pronk en schoonste der Boerinnen. 12
Pronk van d'Amstel schoone Keetjen. 31

S

Sa menschen boeren komt met hopen. 47
Sa jonge Ieugd. 60
Segt wat is de reen o Maegt. 29

T

Tryn een brave Meyt. 52

Terwyl de Nagt Godin Diaen. 70

W

Waer dat ik dwael waer dat ik ga. 16
Wen Cupido mijn heeft gewond. 30
‘k Wil Cupido nooyt prysen. 69
Wie zou hem in dees tyd niet weer verblyen. 74

Eynde des Registers.